

JURNALUL®



Nr. 27 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Ursula

K. Le GUIN

Florin

MUNTEANU

A. GARBOVSKI

Liviu RADU

Alina POPOV

Dănuț

IVĂNESCU

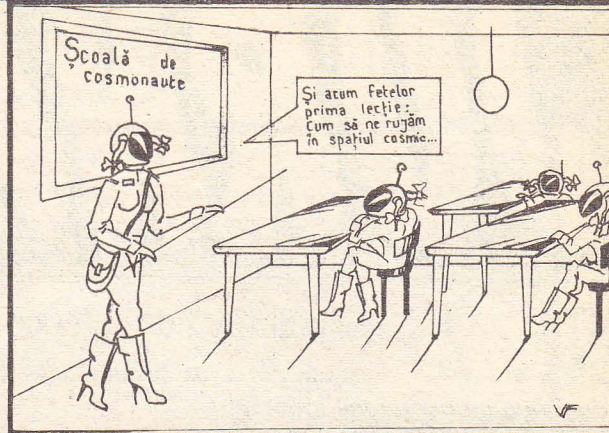
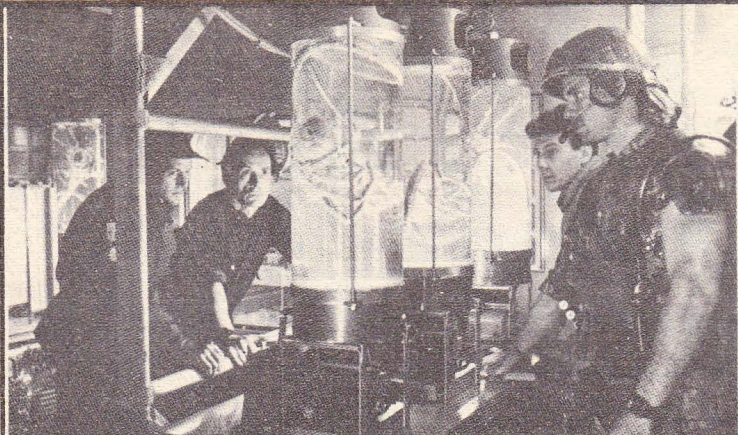
Mihail

GRĂMESCU



Primul săptămînal de cultură științifico-fantastică din România

Twentieth
Century
Fox și
România
Film
prezintă
ALIENS
regia
James
Cameron
efecte
speciale
Stan
Winston



Apariții Editoriale

● **Vladimir COLIN:** *Pentagrama*, Ed. Nemira, col. Opere complete, nr. 2, 300 lei, 126 pag. – un roman – parabolă la granița science fictionului, fantasticului, realului, biblicului, miticului și realului. Așa cum „Luceafărul” i-ar fi fost de ajuns lui Eminescu, așa i-ar fi fost acest roman lui Colin.

● **Gilles SCHLESSER:** *Trei cioburi de eternitate*, col. Babel, nr. 8, 300 lei, 136 pag., – la granița fantasticului și suprarrealismului acest roman în maniera lui Boris Vian încântă prin umorul spus și intriga antrenantă.

● **Bill FAWCET:** *Asediul Aristiei*, col. Nautilus, nr. 17, 600 lei, 275 pag., – sub un titlu de serie „B” se ascunde un excelent roman de aven-

turi spațiale, o space opera de bună factură imaginativă, primul roman scris de mai mulți autori care apare la noi. Printre autorii lui se numără și celebrul Robert Sheckley.

● **Gianfranco de TURRIS:** *Linștea Universului*, col. Nautilus, nr. 12, 800 lei., – o culegere a tuturor povestirilor și navelor lui Gianfranco de Turris într-o perioadă de 10 ani (1960-1970).

● **Eric BROWN** – *Meridian*, Ed. Valdo, 400 lei, 207 pag. – un roman interesant al unui autor ce merită să fie descoperit prin alte traduceri. Trebuie subliniată excelența traducere datorată lui Mihai Dan Pavelescu, probabil cel mai prolific traducător pe acest an.

Ionuț BĂNUȚĂ



Începînd cu numărul viitor publicăm adresele celor care doresc să corespundeze pe teme S.F. sau doresc să facă schimb de cărți



Editura Nemira organizează Concursul internațional de proză scurtă NEMIRA – ediția a II-a –

Cu două secțiuni:

1. **Purgatoriu** – realitatea românească aflată la răscruce de drumuri.

2. **Nautilus** – literatură science-fiction
Lucrările vor fi dactilografiate la două rînduri, vor avea maximum 30 de pagini și vor fi expediate, cu mențiunea „Pentru concurs”, pe adresa:

Editura Nemira, C.P. 26-38, București, România, pînă la data de 30 septembrie 1993.

Lucrările nu vor fi semnate, ci vor purta un motto și vor fi însoțite de un plic închis purtînd același motto, ce va conține numele, adresa și numărul de telefon al autorului. Textele premiate vor fi publicate în volum, iar autorii lucrărilor clasate pe primele trei locuri în cadrul fiecărei secțiuni vor primi premii în bani.

Rezultatele concursului vor fi date publicității la 15 noiembrie 1993.

**JURNALUL®
S.F.**

Editat de: **INTAET**



Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef), Marius ALECU, Nicolae ARITON, Lucian BĂBEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Cristian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPOSCU, Victor STOICA, Căuș STANCU (Redactori)

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1,
București tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Literatura SF ca o paradigmă culturală a civilizației celui de al treilea val

A apărut, pe plan filosofic o nouă imagine a naturii ca umare a regîndirii raporturilor omului cu natura (nu război cu ea ci simbioză și armonie), iar pe plan științific societatea umană a fost reconceptualizată prin prisma ideilor de reciclare, regenerare și de „capacitate portantă” a sistemelor naturale. Evoluția cosmică, chimică, culturală, socială, umană, a fost proiectată genetic, nu doar pur mecanicist.

Ideea de progres liniar, inevitabil și facil a fost revizuită din perspectiva unor noi criterii morale, etice, estetice, politice și ambientale. Noțiunea liniară, uniformă, universală, independentă de materie și spațiu, identică cu sine, de timp absolut, a civilizației celui de al Doilea Val a fost contestată. Imaginea teoretică a timpului a fost reformulată ca timp relativ (în context situațional).

II. Este evident că civilizația celui de al Treilea Val, la a cărei naștere luăm și noi parte, necesită noi viziuni despre lume, ample, integratoare, coerente, nu doar fragmentare, noi metafore multiple și temporare de integrare a existenței. Literatura SF este una dintre ele.

III. Cred cu tărie că scopul cel mai important al literaturii SF este să creeze noi spații conceptuale și noi modalități de înțelegere pentru lumea embrionară de mîine, pentru structurile sociale politice, economice și culturale ale civilizației celui de al Treilea Val enumerate anterior. Iar dacă este într-adevăr așa, înseamnă că literatura SF este chiar mai mult decît un simptom al șocului nostru cu viitorul. Ea devine – așa cum spunea marele savant Carl Sagan – unul dintre motivele esențiale ale supraviețuirii noastre:

„Din punct de vedere uman, cea mai mare importanță a literaturii SF provine din faptul că prin ea se poate experimenta viitorul, se pot explora destinele alternative, se poate reduce șocul viitorului. Susțin cu tărie că nici o societate pămînteană contemporană nu este suficient adaptată unui viitor de peste 100 – 200 de ani. Se resimte nevoia disperată de a prospecta scenarii paralele pentru viitor, atît experimental cît și conceptual. Istoria omenirii nu a mai cunoscut pînă acum o asemenea perioadă, bogată în schimbări semnificative. Adaptarea la schimbări, alegerea înțeleaptă a alternativelor de viitor, iată cheile supraviețuirii civilizației și probabil și ale speciei umane. Generația noastră este prima crescută în spiritul ideilor din literatura SF. Cred că nu exagerez cînd afirm că, dacă vom supraviețui, literatura SF își va fi adus o contribuție vitală la continuitatea și evoluția pe mai departe a civilizației noastre”.

IV. Consider, la rîndul meu, că nu exagerez atunci cînd afirm că această contribuție vitală pe care literatura SF o poate aduce la progresul umanității rezidă în faptul că ea conturează o paradigmă culturală adecvată noilor realități ale Civilizației celui de al treilea Val și că prefigurează artistic existența unei viitoare episteme științifice.

Ofer, mai întîi, din această perspectivă, o definiție sintetică și generală a literaturii SF, axată pe discutarea a două aspecte: 1) obiectul și finalitatea ei ca gen literar și 2) modalitățile prin care realizează aceste intenții.

1) Obiectul literaturii SF îl constituie: a) căutarea unei definiții și a unui statut al ființei umane în univers.

b) studierea tuturor dimensiunilor existenței și a noilor manifestări ale Zeiteistului.

c) Studiarea modului în care umanitatea și problemele umane ar fi afectate în cazul extrapolării unor ipoteze științifice și a unui sistem social diferit, fictiv, inexistent efectiv, în actuala lume umană, care diferă de sistemul actual prin natura și amploarea dezvoltării sale tehnologice și care este situat într-un viitor imaginar, într-un prezent modificat sau într-un trecut alternativ.

d) Studiarea modului în care dezvoltarea tehnologiei generează schimbări sociale la nivelul umanității.

e) problematizarea unor situații noi, implauzibile și imposibile în lumea actuală (în stadiul actual de dezvoltare tehnologică) dar care sînt posibile într-un stadiu viitor de dezvoltare tehnologică.

2) Modalitățile de realizare ale acestor obiective sînt următoarele:

a) dislocarea mentală conceptuală din lumea reală a unei lumi fictive predicate pe baza datelor lumii actuale și pe baza imaginării unor inovații în știință și tehnică.

b) introducerea unor premise ipotetice mitologice și științifice exprimate imaginativ prin noi situații fizice, psihologice, sociale, economice, politice, tehnologice și antropologice.

c) o speculație realistă bazată pe o metodă științifică ce

folosește o atmosferă de credibilitate științifică pentru a face acceptabile conștiinței critice a cititorului elementele sale de speculație (pseudo) științifică.

d) prezentarea (prin proiecție, extrapolare și analogie) a unor situații implauzibile ca fiind plauzibile, lucru care răstoarnă astfel consensul nostru conceptual despre realitate și așteptările generale ale cititorilor.

Sînt în măsură acum să sumarez cele șase tipuri de definiții care au fost date, de-a lungul timpului și de către diverși critici și autori, literaturii SF. În esență ele sînt următoarele:

I Literatura SF este un fenomen cultural de ampoare, nu doar loisir sau literatură escapistă.

II Literatura SF e o formă modernă de imaginare, în actualitatea secolului nostru, a unei posibile istorii viitoare a conștiinței etno-sociale al omului.

III Literatura SF e o formă literară care face uz de o fabulație și de o anecdotică științifică pentru a satisface tendința interior constitutivă a omului de a face predicții.

IV Literatura SF e o formă de conștientizare a unei nevoi psihologice general umane de mister și de ficțiune, o nevoie care depășește limitele conceptuale ale timpului și spațiului.

V Literatura SF e o modalitate de evaziune a omului din fața agresiunii cotidiene a istoriei, a temporalității.

VI Literatura SF este o formă primară și intuitivă de cunoaștere, specifică epocii moderne, exprimată în formă literară, care premerge cunoașterii rațional – științifice a Universului și prin care oamenii se adaptează evoluției tehnologiei și modificărilor habitatului său cultural – social.

Cred însă că înțelegem mult mai bine literatura SF dacă o privim în contextul Civilizației celui de al Treilea Val și al Șocului Viitorului care ne afectează tuturor acum existența. Din acest punct de vedere adaug seriei de definiții enumerate și o definiție personală a cărei intenție este tocmai aceea de a surprinde acest context și consecințele pe care le are el asupra „intențiilor de principiu” ale literaturii SF, asupra finalităților și rezultatelor ei ca fenomen cultural.

Consider că literatura SF este forma literară modernă a unei propedeutici morale, a unei terapeutici divinatorii și a unei mitologii raționalizate care îi integrează anticipativ pe oameni în noua ordine emergentă a Civilizației celui de al Treilea Val, oferindu-le un nou cod pentru personalizarea integrativă a viziunilor lor.

Literatura SF este o propedeutică morală în măsura în care încearcă, fie numai și implicit, să-i educe pe cititori în spiritul unui set de principii morale pozitive: încrederea în forța Binelui, a Cinstei, plăcerea pentru imaginare, visare și creație, speranța în progres și într-o soartă mai bună a umanității etc. Literatura SF este o terapeutica divinatorie în măsura în care încearcă să dea, prin predicțiile ei, unele soluții diferitelor probleme sociale, spirituale și științifice cu care se confruntă omenirea. Predicțiile sale încearcă să schimbe viitorul contrarînd „viitorurile” posibile și nedezirabile. Ele accentuează unele temeri actuale care se referă la viitoruri posibile și arată cauzele lor probabile din prezent. Funcția lor este și dezinhibantă în măsura în care fac o legătură inteligibilă și posibilă între trecut și viitor, extinzînd familiarul pînă în viitor.

Nu în ultimă instanță însă, literatura SF este o mitologie raționalizată, camuflată în forme profane și tehnologice, care reflectă obsesia general umană a unei realități posibile și situează omul într-o perspectivă cosmică.

Mitogeneza, remarcă Mircea Vulcănescu, e un fenomen spiritual permanent. Miturile nu apar doar într-o perioadă primordială, circumscrișă temporal la trecut (în virtutea unei interpretări paseiste) ci și în prezentul nostru istoric (în care există mituri politice, milenariste, UFO, etc). Există o necesitate stringentă de a mitiza în orice condiție și în orice stadiu de viață social - istorică. Și aceasta pentru că civilizația este un proces permanent de cunoaștere empatetică, deziderativă și spontană care permite omului să evadeze din timpul, spațiul, cauzalitatea și finalitatea concretă într-o lume spiritual-ideală. Această evadare nu înseamnă anularea realității, ci doar modificarea datelor existente printr-o reinterpretare a lor. Așa se face că orice etapă istorică, oricît de realistă ar fi, posedă totuși în structura ei concretă o doză de fantezie mitică, pe care o promovează direct sau indirect și pe care o combate implicit sau explicit.

Mitologia modernă a literaturii SF se naște la contactul omului cu mediul ambiant care în trecut era natura și care acum este Civilizația. Acest nou mediu al Civilizației celui de al Treilea Val, pe care chiar omul l-a creat, își reclamă o mitologie particulară (în baza ideii că atîta vreme cît vor exista în om zone extrarationale și aspecte subconștiente el va crea mitologii).

Afirm cu tărie că nevoia modernă de mitologie SF este modalitatea de adaptare a omului contemporan la situațiile limită pe care el însuși și le-a creat.

De-a lungul anilor mulți oameni au refuzat literatura SF și au făcut-o pentru că uneori proiecțiile ei nu coincid și nu seamănă deloc cu imaginea pe care omul modern și-a făcut-o despre el însuși. Din păcate trăim încă într-un timp în care orice idee care modifică sau contrazice recunoașterea de sine a omului modern este considerată primejdioasă. Cred însă că trebuie să depășim această limită a spiritului nostru pe care, dintr-o regretabilă inerție intelectuală, ne-o mai impunem încă noi înșine.

Mircea NAIDIN

3

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director tehnic:

Eustatiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Sorin STOIAN

Montaj offset:

Simona CRAIOVEANU

Aurel DRAGOMIR

Acest săptămînal face parte din rețeaua
națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:
Dan DIACONESCU

Redactor șef:
Marius TUCĂ

2. Frank A Munsey
Magazines a fost
un uriaș conglomerat de
publicații populare, din
care ne interesează doar
trei reviste: ARGOSY,
THE CAVALIER și ALL-
STORY MAGAZINE.

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

inventat de el. Îmbarca
principalele cupluri de
specii animale și cinci sute
de oameni, aleși în funcție
de calitățile intelectuale și
morale. O atenție deose-
bită a acordat femeilor,
singurele capabile să per-

În iulie 1911, The Cavalier începe publicarea unui roman intitulat: THE SECOND DELUGE, semnat de Garrett P. Serviss, cunoscut ca astronom, „vulgarizator de știință”, dar și autor al unor romane de anticipație ca: PURSUIT TO MARS, o continuare, mediocră, a THE WAR OF WORLDS, de H.G. Wells; THE MOON METAL și THE COLUMBUS OF SPACE”. Serviss s-a născut în apropiere de New York, la 24 martie 1851. Cu trecerea timpului a obținut o diplomă în astronomie și o licență în drept. Fiind atras de literatură și jurnalistică, a devenit reporter la New York Tribune și New York Sun.

THE SECOND DELUGE a mai apărut în 1926 în Amazing Stories, în 1933 în Amazing Stories Quarterly și în 1948 în Fantastic novels de fiecare dată cu un succes imens de public fiind citită cu plăcere și în zilele noastre. Tema este simplă: marea catastrofă naturală care distruge viața pe pământ. Al doilea potop se datorează unui nor cosmic încărcat cu vapori de apă, care pătrunde în atmosfera planetei noastre. Prin condensare, produce ploii terențiale care fac să crească nivelul oceanelor, acoperind continentele. Doar un astronom amator, Cosmo Versal, a prevăzut catastrofa, trimițând mesaje presei, societăților științifice și președintelui USA. Inutil. Directorul observatorului astronomic din New York, Pr Pludder, îl ridiculizează.

Cosmo Versal nu se lasă însă învins, precum Noe, începe să construiască o barcă uriașă din „levium”, un metal foarte ușor și foarte rezistent,

potueze rasa umană. Acestea trebuiau să îndeplinească trei condiții: virgine, modeste și discrete...

Potopul se dezlănțuie, arca fiind lansată la mare sub atacul disperat al nefericiților ce încercau să urce la bord, pentru a se salva. Președintele USA și Pludder refuza invitația lui Cosmo Versal, care navigând întâlnește un submarin francez: Jules Verne, împrietenindu-se cu căpitanul acestuia: Yves de Beauxchamps. Împreună fac câteva explorări subacvatice, într-una din ele luptându-se cu un monstru marin ascuns sub Arcul de Triumf din Paris. La reîntoarcerea în America, Cosmo Versal are surpriza de-a descoperi pe un platou montan, salvat de valuri, un grup de supraviețuitori condus de președintele USA și Pr Pludder. Cei doi adversari se îmbrățișează, unindu-și forțele pentru a reconstrui lumea.

Despre Munsey Magazines și patronul lor, Frank A. Munsey, specialiștii declară că, dacă ar fi existat, literatura science-fiction nu ar fi fost ce este astăzi.

Burse bibliografice: Stan Baret * Catalogue des ames et cycles de la SF; Claude Aziza & Joques Goimard * Encyclopedie de poche de la Science-Fiction; Jaques Sadoul * Histoire de la science-fiction moderne; Charles Platt * Who Writes Science Fiction? Arthur C. Clarke * Astounding Days.

Traducere: Nicolae C. ARITON

A stăzi am început programul. Mi-am luat forma de plantă conform programului. Nu înțeleg de ce s-a ales această plantă. Cu greu o să rezist două luni fără să mă mișc. Sînt cea mai urîtă plantă din cameră, am țepi și mi se pune cel mai puțin lichid.

Elaborez solul în care mă aflu.

Important (prin informație); – planta se numește „cactus”.

– continui cercetările de laborator –

Astăzi omul mic a făcut zgomot mare și a eliminat un lichid puțin sărat (cercetez prin senzori). Unul din țepii mei a spart un obiect lucios și foarte ușor care se numește „balonul”. M-am speriat grozav deoarece tocmai eram cu funcțiile în repaos. Am fost scos afară din încăpere.

Important; – există un disc care face lumină puternică, albă.

– senzorii indică o căldură degajată de disc.

– continui cercetările de laborator –

În încăperea în care mă mai aflu în

Jurnal din Necunoscut

urmă cu 4 zile exista o ființă ciudată. Zbură. Era închisă într-o cușcă de metal și cu toate acestea nu părea a fi deloc afectată. La început m-am gândit că ar putea fi ca și mine (nu știu ce m-a făcut să gîndesc astfel) dar senzorii mi-au indicat un grad minim de inteligență. Oamenii mici îi arătau o deosebită afecțiune și atunci am înțeles de ce trebuia să fiu o plantă.

– continui cercetările de laborator –

E neplăcut să stai încremenit tot timpul.

Astăzi discul care face lumină albă nu a mai apărut deși senzorii mei l-au simțit. A căzut un lichid de sus de care are nevoie planta. Se numește „plouă”.

Important; – am văzut că și omul are nevoie de „plouă”.

– continui cercetările de laborator

– E liniște. Laboratorul adună foarte multe date. Senzorii nu au fost afectați de „plouă”.

Discul este acum galben, nu degajă căldură și nu dă o lumină puternică. Am calculat că discul luminos apare din ce în ce mai târziu.

– continui cercetările de laborator –

Astăzi am avut o zi foarte grea. Am fost agresat de un animal care a început să țipe cu un zgomot gros și sacadat. S-a apropiat de mine și s-a înțepat într-unul din țepii mei; m-a durut foarte tare și abia m-am abținut să nu-l distrug. Omul cu păr pe față a certat animalul și l-a gonit de lângă mine. Încă îmi mai dă țircoale și trebuie să fiu foarte prudent. Senzorii mei îmi indică că animalul posedă foarte puțină inteligență. Este singurul care știe că nu sînt o plantă nenorocită. Nu știu cum și-a dat seama la puțină inteligență pe care o are; probabil că îl ajută unele simțuri.

– continui cercetările de laborator –

Astăzi mi-a fost foarte frig. Discul luminos apare foarte rar și stă puțin. Am fost din nou introdus în cameră.

Au venit mulți oameni mici care au stat în jurul unei plante mari pe care nu am mai văzut-o niciodată. Au fost foarte drăguți și veseli. Oamenii mici sînt întotdeauna veseli. Făceau foarte mult zgomot din gură și se distrau cu mici forme de metal. Am văzut și oameni mici care nu se mișcau. Senzorii arată că sînt oameni mici artificiali.

Important; – animalul care m-a agresat se numește „alf” (Alf).

– continui cercetările de laborator –

Mi-e foarte, foarte rău. Am redus funcțiile la jumătate. Omul mic m-a lovit și a început să țipe. Nu cred că a făcut-o intenționat. Dintr-un segment foarte mic al corpului îi curgea un lichid. Se numește „sînge”. Nu pot face analiza „sînge” pentru că senzorii sînt avariați foarte grav. Nu pot fi înlocuiți.

Omul mic m-a lovit foarte rău. Mi-a curs puțin lichid argintiu dar am să-i dau forma solului la timp. Nu am fost observat.

– am întrerupt cercetările de laborator –

Temperatura scade pe zi ce trece. Merg cu funcțiile la jumătate. În cele două zile pe care le mai am, voi încerca să fac un raport despre tot ce s-a întîmplat în afara datelor pe care le-am expediat zilnic. Mă va ajuta și acest jurnal.

Astăzi, ultima zi, am primit noua misiune pe care trebuie să o îndeplinesc în termen de patru luni. Aștept cu nerăbdare momentul în care voi avea voie să părăsesc această formă de viață. Tot ce știu este că urmează să iau forma unei ființe cu adevărat vie, ființă mică cu o alură prelungită și hidrodinamică.

Voi cerceta „plouă”.

Silviu E. EFTIMIU



Singurul vinovat este Beshvostii. Lui i-a venit ideea cu pescuitul și tot el a reușit să-i convingă pe ceilalți.

Nava noastră cosmică efectua un zbor obișnuit de patrulare în sectorul Baltica-Malahovka-Severnaia Zemlia. Care era rostul acestor zboruri, habar n-aveam. Unicul lucru pe care fiecare din noi îl știa cu siguranță era că, în nici o împrejurare, nu trebuia să intrăm în contact cu locuitorii Pământului. Acesta era ordinul. Nimeni n-avea de gând să-l încalce, deși toți cunoșteam la perfecție limba și obiceiurile oamenilor din sectorul nostru. Aceste cunoștințe urmau să ne fie de folos atunci când va începe Era Contactelor Directe. Când va începe această eră nu știa nimeni. La momentul potrivit urma ca Marea Mașină, care știa totul, să dea ordinul.

Deci, Beshvostii a spus că știe el un loc minunat, unde este foarte mult pește, și nu sînt deloc oameni. El mai aterizase acolo în urmă cu un an și totul fusese nemaipomenit. Era vorba despre un golf micuț din răsacul lui Seligher.

Discul argintiu al navei noastre a aterizat la cîteva metri de malul lacului. Eram înconjurați de o pădure cu copaci înalți. Pe iarbă strălucea roua dimineții. Locul era complet tăcut.

Din spatele pădurii se ridica soarele, iar pe cer nu era nici un nor. Era greu de crezut că în această lume minunată încă mai există suferință, nedreptate și răutate. Într-o astfel de dimineață pînă și pescuitul părea o răutate inutilă, așa că eu n-am participat. Am pomit-o de-a lungul malului privind în apa transparentă și admirînd insectele, dintre care unele alergau la suprafața apei, altele se țirau încet pe fundul acesteia. Și în iarbă, și prin frunze se auzeau tot felul de mișcări. După peisajele nemîșcate ale planetei noastre și după timpul petrecut în spațiul cosmic lipsit de viață percepeam cu foarte mare intensitate frumusețea peisajului terestru.

Mă pregăteam deja să mă întorc cînd am simțit că în spatele meu este cineva. Cînd m-am întors, am văzut ceva ce n-o să uit toată viața. Direct spre locul unde se afla nava noastră veneau niște oameni, creîndu-și drum prin pădure.

Am reușit să observ cum cîteva siluete în combinezoane fug spre trapa navei, și peste o secundă discul își lua zborul. Era cît pe-aici să încep să strig: „Încotro? Stați puțin!” Și de-abia atunci am observat că respir greu pentru că fugisem. La cîteva metri de mine se aflau oamenii care, privind cerul, discutau cu însuflețire.

— E un aerostat! — am auzit. — Pentru studierea vremii. A fost și în „Ogoniok” o fotografie.

— Da! de unde! Nu-i nici un aerostat! E un elicopter. Pe permă de aer.

— E o farfurie zburătoare! — a strigat cineva, și au izbucnit toți în rîs.

Brusc, și-au ridicat toți capetele și-au început să privească cerul. Discul se întorcea. Se vede că-mi remarcaseră absența. Nava a plutit cîteva timp deasupra golfulețului, apoi s-a deplasat încet de-a lungul malului. Din cauza copacilor, nu puteam fi văzut de sus și, ceea ce era cel mai grav lucru, nu puteam nici să ies în poiană și să semnalizez.

Discul s-a îndepărtat iarăși, dar eu știam că se va întoarce, așa că, am așteptat să plece oamenii. Însă aceștia nu numai că n-aveau de gând să plece, dar se părea chiar că se hotărîseră să se oprească aici pentru mai mult timp. Își scosese rucsacurile și începuseră să-și întindă corturile. Apoi au aprins focul, și pînă la mine a ajuns mirosul plăcut al focului care însă acum nu-mi făcea nici o plăcere. Oamenii nu mai priveau cerul, dar dacă și-ar fi ridicat privirea ar fi văzut cum discul se mișcă încet pe deasupra golfului.

Ca să nu mă observe din întîmplare cineva, m-am dus mai departe de mal, în pădure, și aici,

în mijlocul ierbii verzi, al copacilor înalți, al păsărilor și fluturilor, mi-am petrecut toată ziua. Am găsit și un tufiș de zmeură, și m-am îndopat cu fructele proaspete și parfumate. Și pentru că nu aveam nici un fel de mîncare cu mine, zmeura mi-a fost și prînz, și cină.

Cînd soarele a început să apună, o forță de neînțeles m-a făcut să mă apropiez de locul unde se instalaseră oamenii. Aceștia stăteau în jurul unui foc mare și cîntau. Cineva cînta la chitară.

Pe măsură ce se lăsa întunericul mi se făcea tot mai frică. Începuse să mi se pară că din întuneric mă privește cineva fix, și pentru că acel cineva mă vedea, iar eu nu-l vedeam, simțeam o groază de neînțeles. Încet, încet, m-am dat mai aproape de foc, și stăteam întins pe pămînt încercînd să nu mișc ca să nu mă trădez.

Nu-mi aduc aminte cum și cînd am adormit...

M-am trezit pentru că cineva mă zgîlția de umăr.

— Hei, tinere! Tu de unde ești?

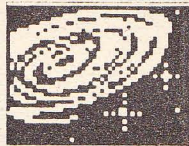
În jurul meu stăteau oamenii. Era prea tîrziu ca să mai fug.

— S-a rătăcit, precis — a spus cineva.

— Turist? — m-a întrebat unu' cu barbă și cu ochelari.

— Turist — am răspuns eu hotărît.

Ce-ar fi crezut dacă i-aș fi spus că în fața lui se află mecanicul clasa a doua de pe nava UF-14, specialist în liniile de forță magnetice? Desigur, nu este bine că a tre-



A. Gorbovski Om la bord

buit să mint, dar ce altceva puteam să fac?

Văzînd combinezonul meu, din care au sărit cîteva scînteii verzui atunci cînd m-am ridicat, au hotărît că sînt din grupul fizicienilor. Aceștia străbătuseră acest traseu în urmă cu două zile. Nu i-am contrazis, așa că toți au crezut acest lucru. Și-au explicat singuri și motivul pentru care m-am pierdut de grupul fizicienilor, și de ce tovarășii mei n-au observat că am rămas în urmă. Eu am aprobat dînd mereu din cap și spunînd un singur cuvînt: „Da”.

— Ei, gata — a spus în cele din urmă tînrul cu barbă și ochelari. — Testul este clar. Cine are loc în cort?

— Se pare că fetele — a propus cineva.

— Mergi la fete? — m-a întrebat tînrul. Ceva în vocea lui mi se părea suspect, dar nu înțelegeam ce anume poate fi. Oricum, mi-era indiferent unde o să înnoptez, așa că am spus:

— Bineînțeles că merg.

Toți au izbucnit în rîs. M-am gîndit că am spus vreo prostie așa că, pentru orice eventualitate, am început și eu să rîd. M-am gîndit totodată că pe viitor trebuie să fiu mai atent.

Și-așa m-am instalat în tabăra turiștilor. Trăiam ca toți ceilalți, făceam tot ce făceau și ei, încercam să nu ies cu nimic în evidență. Dar nu reușeam întotdeauna. O dată a fost nevoie să fie aprins focul și, imprudent, m-am oferit eu. Nu m-am gîndit că locuitorii Pământului nu cunosc efectul liniilor magnetice de forță. Am rupt dintr-un copac o creangă mai lungă, am orientat-o pe direcția Nord-Sud, apoi am rotit-o brusc cu 45°. Bineînțeles, creanga a luat foc imediat. Tuturor le-a plăcut foarte mult acest lucru și au încercat să repete ceea ce făcusem eu cu atîta ușurință, dar n-au reușit nimic. Au început să-mi spună „Magicianul”, ceea ce nu m-a bucurat deloc.

După întîmplarea cu creanga, unul din turiști, om om tăcut și morocănos, a început să mă privească fix. Am simțit de multe ori ațîntită asupra mea privirea lui atentă, cercetătoare.

Odată, trebuia să strîngem uscături pentru foc. Îmi plăcea să strîng vreascuri, așa că am fost primul care s-a oferit să meargă în pădure. Nimeni nu s-a opus, doar individul acela tăcut a spus că-mi trebuie un ajutor, și s-a oferit să măgă și el. În pădure m-a întrebat, privind într-o parte:

— Ce credeți, dacă El ar veni pe Pămînt, de unde ar putea fi, de pe ce planetă, sau din ce galaxie?

Am izbucnit în rîs.

— Dracu' știe! — am spus. — Nu e tot aia?

Se pare că nu l-a mirat deloc acest răspuns.

— Înțeleg — a spus el. — N-aveți dreptul. Vă înțeleg foarte bine...

A ghicit cine sînt, sau m-a luat drept altcineva? În orice caz, după acest dialog am încercat să mă port cu și mai multă prudență...

A venit apoi și ziua cînd turiștii trebuiau să-și continue drumul. Și-au strîns corturile și le-au pus în rucsacuri.

— Cum e, pomim? — m-a întrebat vesel tînrul cu barbă, care era șeful lor.

— Bineînțeles că eu rămîn — am spus eu, fără prea mari speranțe de succes. Și într-adevăr: toți au izbucnit în rîs la auzul răspunsului meu.

— Băieți! Și-a pierdut mințile! — a strigat cineva.

— Vrea să devină Robinson!

— Să-i găsim o insulă!

— Se caută un Vineri!

— Nu „un”, ci „o”!

Gălăgie, risete, veselie. Încercam să-i conving că grupul meu se va întoarce în curînd, și o să-l aștept aici. Dar asta i-a uimit și mai mult.

— Ce-ai pățit, ești bolnav? Grupul tău parcurge traseul patru! Asta înseamnă că n-o să mai treacă pe aici. Normal că nu m-au lăsat să mă rămîn. Am pomit-o prin pădure pe potecă, iar eu am ținut minte drumul. Și cînd am făcut primul popas de noapte, am fugit. Mi-a fost rușine cum nu-mi mai fusese în viața mea, dar ce puteam să fac? N-aveam nici un drept să le explic cine sînt.

Mi-am petrecut toată ziua pe malul pustiu, privind mereu cerul. Iar spre seară au apărut niște turiști. Alții, necunoscuți. Pe mal au apărut să nouă corturi, iar în locul focului stins a fost aprins altul. Am stat cu ei patru zile, iar cînd se pregăteau să plece, a apărut o altă grupă. Asta s-a repetat de cîteva ori, pînă cînd am înțeles că n-are rost să rămîn aici. Prietenii mei de-acolo, de sus, păreau să fi pierdut orice speranță de a mă mai recupera. În toate aceste zile am mai văzut doar o singură dată discul navei. Aceasta a trecut pe deasupra pădurii la înălțime mare, apoi a dispărut.

Cînd, în cele din urmă, am apărut și eu la baza turistică, am găsit acolo prima grupă — cei care nu mă lăsaseră să rămîn pe mal și să-mi aștept prietenii. N-au prea vorbit cu mine. Din fericire, au plecat în aceeași zi, și de atunci n-am mai întîlnit nici unul din ei.

Acum locuiesc la Moscova. Îmi cîștig existența scriînd povestiri de așa-numitul gen științifico-fantastic. Scriu despre ceea ce am reușit să văd și să trăiesc în Cosmos. Revistele se bat pe „fantasticul” meu, și încep să mă tem că o să mă obișnuiesc cu noua mea viață, și pînă la urmă o să uit că locul meu este printre membrii echipajului navei UF-14

Traducerea: Florin
MEHEDINȚEANU



Becul de 100 de watt

Sîm în ceață privirea mirată a Reței. Are 30 de ani în Serviciul Secret și un asemenea ordin nu a mai auzit. În principiu, un dosar oarecare poate ajunge pe masa șefului cel mare și fără ca un slujbaș să urce trei etaje, să treacă de două filtre și să mai și comunice arhivarului-șef că are de executat un ordin. Arhivarul-șef nu s-a mirat. Mi-a spus să execut ordinul. Îl execut. Predau dosarul. Țin ochii în jos, căutînd o scamă pe covor.

- Archibald, am o misiune pentru dumneata.
- Ordonaji.
- Dragul meu, închipuie-ți că nu ești în poligon.

Îmi închipui. Iau loc. Îmi aprind o țigară.

- Bunul dumitale prieten, Rick.
- Da. Bunul meu prieten. Soțiile noastre sînt prietene. Mai facem un șahuieț. În rest, asul serviciului Secret și arhivarul care păzește dosare neelucidate: un cuplu care se amuză să mai facă piața cîteodată, duminică dimineața.

- Bunul dumitale prieten a murit.
- Da. Bunul meu prieten a murit. Întîlnirea cu bătrîna doamnă face parte din prevederile nescrise ale contractului de muncă.

- Archibald, nu te-am chemat aici ca să leșini.

Încerc să nu leșin.

- Îți revine misiunea de a o ahunța pe soția lui Rick.

- Soția lui Rick va dori amănunte.
- Un pistol. Un pistol din dotarea serviciului nostru. Exact în inimă. Acum trei ore. Sicriul va fi sigilat. Ceremonia va fi discretă. Ne ocupăm noi de detalii. Inclusiv un cec.

- Înseamnă că Rick nu a trădat.
- Exact.
- Înseamnă că cineva va trebui să plătească.
- Depinde de dumneata.
- Deosebesc greu un pistol de un chibrit.
- Rick era de altă părere. Iată finalul testamentului.

La 35 de ani nu-ți faci testamentul. Rick era un tip prudent. Ascult înregistrarea. Nu pot privi chipul lui Rick.

... În cazul unei morți violente, în timpul unei misiuni, doresc ca de elucidarea cazului să se ocupe prietenul meu Archibald, arhivar III, un anchetator de excepție, care poate se va lua în serios.

- Ai aici toate datele.
- Și arhiva?
- Dragul meu, cred că te vei putea ocupa în liniște de acest caz pînă la pensie. S-a lucrat perfect.

Au ajuns, în trei ore de la moartea lui Rick, la concluzia că s-a lucrat perfect. Buni băieți. Dau să ies.

- Archibald, nu numai pentru că mă așteptam să zici merci, dar sînt curios: tu chiar îl băteai la șah pe Rick?

Dona este singura ființă care nu inspiră gelozie soției mele. Stau pe o bancă în parc și discut cu Dona.

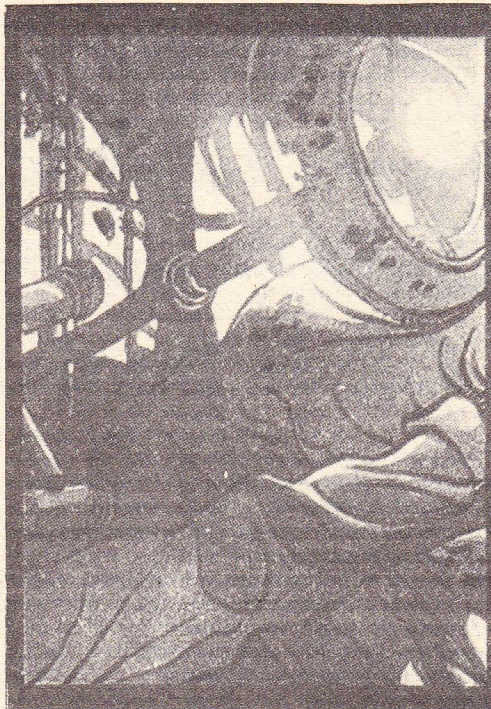
- Rick se îndrepta spre obiectiv. Glonțul a fost tras de jos, de la nivelul solului. La cîțiva metri este o gură de canal.

Canalul fusese curățat cu două zile înainte. Cei care au făcut operația asta sînt sub urmărire. Nu s-au găsit urme de nici un fel. Ai vreo idee? N-aș vrea să stăm cu miinile în buzunare pînă la pensie.

Dona nu are nici o idee.

- Îți propun să mai mergem o dată pe strada aceea. Mi se pare firesc să nu porți briceagul meu atîmat de gît. Îi stă mai bine la mine în buzunar.

Dona nu este de acord. Dona este o broască țestoasă. Nu am nici un chef să mă cert cu o broască țestoasă. Îi las briceagul. Strada e luminată destul de bine. Mergem pe mijlocul străzii. Dona este în fața mea. Ne apropiem de afurisita aia de gură de canal. Mă sui pe trotuar. Scot o fisă, o bag în automat, primesc un ziar. Un puști cu o praștie ochește becul cel mai apropiat de gura de canal către care se îndrepta Dona. Umbra mea se lăbărțează. Pramația de puști dispăre pe o stradă. Dona s-a oprit. Alerg către ea. N-am remarcat dacă gura de canal e acoperită sau nu. O ajung. Mai are doi metri pînă la gura de canal. Mai avea. Acum are gîtul tăiat. Tăiat de briceag.



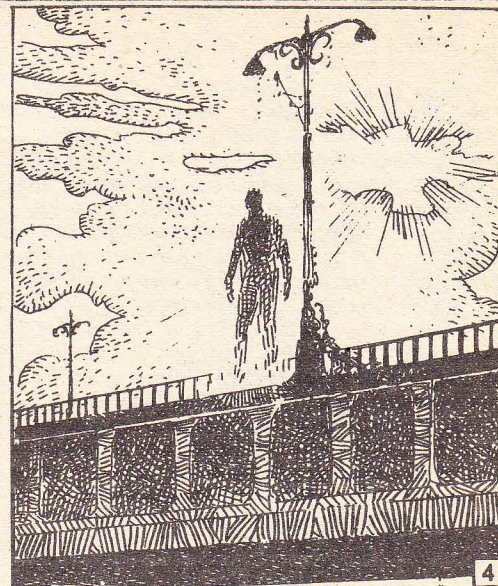
A m început să iau energizante, să port Avestă antiglonț, să dorm în case ale Serviciului, să am vreo patru băieți rapizi pe urmele mele. Sergentul de stradă l-a prins pe puștan. l-a luat praștia. În buzunar, puștiul avea 50 de dolari, miza pariului la care îl provocase un bătrînel simpatic. Să spargă acel bec dintr-o singură lovitură. Avem un portret robot. Căutăm un bătrînel simpatic.

- Șefu, am filmul.

Eu sînt șeful. Șeful echipei care lucrează la dosarul Rick. Așadar: Dona avansează spre gura de canal. Becul care umează să fie spart este undeva în spate. Dona calcă pe propria umbră. Lama briceagului nu se zărește. În două secunde, Dona devine imobilă. Briceagul meu, cu lama nedeșfăcută, e năclăit de sînge. Poate că Rick a fost omorît: s-a auzit o împușcătură. Omul care a tras din canal nu a fost descoperit. Dona nu a fost omorîtă de nimeni. Dona nu se putea sinucide. Ar mai fi o soluție.

- Vreau pistolul pe care îl avea Rick atunci.
- A fost înmormîntat cu el. Trebuie aprobare de la Șef.

Oftez. Mă duc la șef. Înaltul personaj mă privește cu mult interes.



- Deci?

- Domnule. Cheia cazului este acel bec. Becul spart de puștan.

Băieții mi-au spus că avea un filament special. Nu știu nici ei care este caracteristica aceea care îl face să fie special. Cred că este un unicat. O să-l găsim pe bătrîn și ne va convinge.

- Mai clar, Archie.

- Umbra l-a ucis, domnule.

- Cine e „Umbra”?

- Nu este un indicativ, domnule. E vorba de umbra lăsată de corpul lui Rick. Lumina venea de la becul spart. Becul cu filament neobișnuit. Așa explic glonțul din dotarea serviciului nostru. Așa explic un glonț lipsă în încărcătorul lui Rick.

Cu pistolul lui Rick nu s-a tras, domnule, Rick nu s-a sinucis. A fost omorît.

- De cine spui că a fost împușcat?

- De umbra sa, domnule. Bec – lumină – Rick – umbră. Așa explic unghiul sub care a intrat glonțul în inima lui Rick. Așa explic moartea Donei. Moartea Donei a fost ultima crimă a acelui bec.

- Archibald, ești sigur că nu ești dumneata ultima victimă a acelui bec?

- Îl vreau pe bătrîn, domnule.

- Poate-mi spui de ce nu era desfăcut briceagul de la gîtul Donei, în timp ce din pistolul lui Rick lipsește un glonț.

De ce diferă amele, o dată e reală, o dată nu?

- Din pistol lipsește un glonț, dar cu arma lui Rick nu s-a tras. Nu văd o mare diferență, dar, dacă-l găsiți pe bătrîn...

- Asta s-o spui echipei tale. Eu vreau un raport detaliat. Un raport detaliat despre starea ta psihică, Archibald.

Echipa mea are o groază de calitate. Între ele, verificarea ipotezelor „neconvenționale, ca să nu spun timpite”. Le-am cerut o ipoteză convențională și plauzibilă. Nu au.

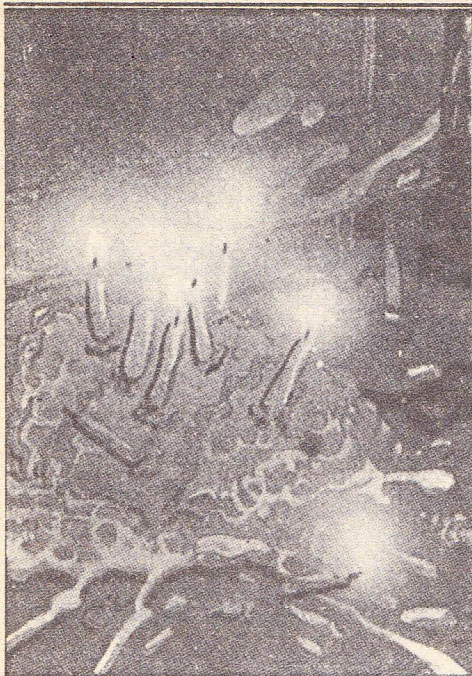
02 raportează: Echipa care a pus becurile este curată. Meseriași. Își amintesc de un bătrîn care s-a oferit să-i ajute. E posibil să fi schimbat un bec. Nimic deosebit. Ar fi remarcat.

03 raportează: Nimic la echipa care a curățat canalul.

04 raportează: Un cetățean care corespunde portretului robot a fost identificat la adresa...

Echipa mea a înconjurat discret locuința aceea. În apropiere, marele șef își îngăduie un trabuc, așteptînd în mașină. Se pare că raportul medical a fost OK în ce mă privește. Sun. Îmi deschide. Recunosc portretul robot.

- Aș vrea să comand un complicat utilaj de



sticlă.

Mă invită înăuntru. Un laborator modest. Pe un raft, două becuri de 100 de wați.

- Fabriați și așa ceva?
- Foarte rar. Unicate. Comenzi speciale.
- Cine poate comanda așa ceva?
- Amatori de unicate.
- Și funcționează?
- Pofim?
- Wolfam și gaz inert nu se găsesc chiar la orice magazin.

Presupun că asemenea artizanate sînt mai mult decorative decît funcționale.

- Sînt și funcționale!
- Trebuie să vă cred pe cuvînt?
- Înșurubează-l.

Locul unde ar fi trebuit să înșurubeze becul

este în spatele meu. Declanșez alarma. Il aud sunînd pe 03.

- Iartă-mă o clipă. Mă așteptați, da? Vreau să fiu de față cînd te vei convinge.

Iese. Schimb becul, pun unul normal, din geanta mea. Becul unicat îl montez în spatele scaunului pe care se va așeza bătrînul simpatic. Întrerup alarma. 04 îl găsește („bejiv ordinar“) pe 03 și îl scoate din curtea bătrînului. Ușa de la intrare se închide. Aud cum bătrînul pune lanțul. Intră.

- Artizanal, da? Decorativ?!

Apasă pe comutator. Becul se aprinde. Mă ridic brusc. Se ridică și el.

- În numele legii...

Bătrînul rîde. În mîna lui a apărut un pistol.

- Nu ai armă, copoiule?

- Lui Rick nu i-a folosit că a avut.

- Știu. O descoperire întîmplătoare. Era să mă sinucid. Cînd am văzut că umbra mea își scoate pistolul și apasă pe trăgaci am apucat să sting becul. E drept, pistolul meu nu era încărcat, dar atunci nu aveam timp de calcule.

- De ce Rick?

- S-a încercat și altfel. N-a mers. Cînd am transmis, că am reușit, nu le venea să creadă.

- Cui nu-i venea să creadă?

- Vrei să umbli cu pîra prin rai? Oricum, mi-au cerut încă o demonstrație.

- Cu vecinul nevinovat al lui Rick?

- Ești obosit, arhivanule. O baie de acid sulfuric o să-ți facă bine după.

Învîrt comutatorul. Umbra din spatele bătrînului e mai rapidă. Bătrînul se prăbușește, în timp ce un glonț sparge becul. Umbra scoate un

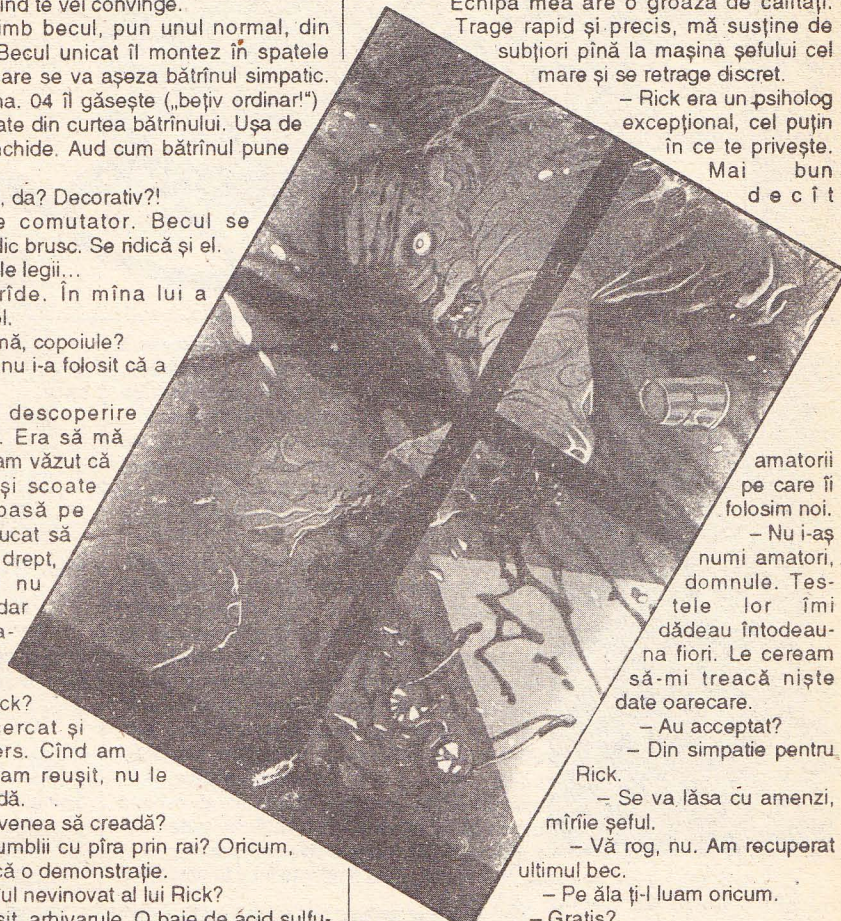
urlat și disperare. Lanterna lui 03 scotocește camera.

- Rănit?

Echipa mea are o groază de calitate. Trage rapid și precis, mă susține de subțiori pînă la mașina șefului cel mare și se retrage discret.

- Rick era un psiholog excepțional, cel puțin în ce te privește.

Mai bun decît



amatorii pe care îi folosim noi.

- Nu i-aș numi amatori, domnule. Tes-tele lor îmi dădeau întodeauna fiori. Le ceream să-mi treacă niște date oarecare.

- Au acceptat?

- Din simpatie pentru

Rick.

- Se va lăsa cu amenzi, mîriie șeful.

- Vă rog, nu. Am recuperat ultimul bec.

- Pe ăla ți-l luam oricum.

- Gratis?

- Îți propun un schimb echitabil.

Pe banchetă, lîngă șef, stă o brqască fetoasă.

Constantin PAVEL

Convenției Naționale Franceze ce va avea loc la Orleans în perioada 24/27 august 1993.

● A apărut numărul 101 al fanzinului francez Yellow Submarine, redactat și editat de domnul Andre-Francoise Ruaud. 78 de pagini format A5, cuprinzînd articole, literatură, prezentări de carte, interviuri și „infos“. Informațiile prezentate mai sus au fost „debarcate“ din Yellow Submarine, drept pentru care îi mulțumim „căpitanului“.

● Dincolo de ocean, în Canada, a apărut nr. 23 al fanzinului în limba franceză Temps Tot, 62 de pagini, format A5. Din bogatul conținut am remarcat povestirea gălățeanului Victor Cilinca (prezent și în paginile Jurnalului SF) Le Remplacant, tradusă de Vasile Savin.

N. ARITON

Din goana OZN-ului

l a „forma inițială“. De curînd, cîteva fanzine: Maelstrom, Dragon & Microchips, Mental Machine Poems, La Geste, și-au unit energiile avînd în proiect scoaterea unic fanzin: Nouveaux Mondes și a unei antologii la începutul lui '94.

● Romanul China Monuntain Zhang al lui Maureen F. McHugh a primit James Tiptree Jr. Award. Acțiunea romanului este situată într-o lume a viitorului dominată de China. Premiul „James Tiptree Jr.“ se afla la a doua decernare, recompensînd romane SF/Fantasy impregnate cu erotism.

● Noi apariții în USA. Greg Ber, în editura Tor, cu romanul Moving Mars. David Zindell, a lansat

primul volum dintr-o trilogie intitulată: The Broken Gods. Tînărul și foarte talentatul Terry Bisson și-a reunit cîteva nuvele, într-un volum la editura Tor, sub titlul Bears Discover Fire & Other Stories (nuvela cu care în 1992 a cîștigat Nebula). Jack Vance a publicat Throy, al treilea roman din ciclul Cadwall. Murasaki, cu subtitlul: „roman în șase părți“, este o „lume împărțită“ de Poul Anderson, Greg Bear, Gregory Benford, David Brin, Nancy Kress și Frederick Pohl într-o antologie „dirijată“ de Robert Silverberg. Succes comercial garantat.

● Cîțiva din cei mai cunoscuți autori de SF, „trag tare“ pentru a-și putea respecta termenele de

predare a manuscriselor. John Bruner mai are de scris la Muddle Earth, planificat să apară în septembrie, în editura Del Rey. William Gibson se află într-o situație asemănătoare cu romanul său Virtual Light, programat tot pentru septembrie de Bantam Spectra. Cel mai grăbit este însă David Brin, care la sfîrșitul lui iulie trebuie să publice Glory Season la Bantam Spectra.

● Au început nominalizările pentru Prix Rosny Aine, acordat în Franța, pentru cea mai bună novelă și cel mai bun roman SF francez apărut în 1992. Fanii trebuie să nominalizeze între 2 și 5 nuvele și între 2 și 5 romane. Etapa finală a concursului este susținută în timpul

● La 22 ianuarie 1993, în Florida, s-a stins din viață Keith Laumer, creatorul lui Reteif, diplomat interstelar și personaj al unei lungi serii de romane, amestec de space-opera și polițist. Keith Laumer avea 68 de ani

● In The Mother's Land semnat de canadiana - franceză Elisabeth Vonarburg, directoarea revistei/fanzin Solaris, a primit „premiul special“ Philip K. Dick Award (premiul cel mare l-a cîștigat Trough The Heart de Richard Grant), versiunea franceză a romanului a cîștigat premiul canadian Aurora, pentru literatura SF, categoria roman în franceză. Pentru a nu exista nici un fel de îndoeli, romanul a primit și „Le Grand Prix Logidec“ al SF-ului quebecues.

● Fandomul francez, „rupt“ în mai multe părți, datorită unor neînțelegeri și animozități personale, prezintă semne de revenire

Leamii îi spuneau PĂDURE



– Lăsați-l să plece, încercă Selver să spună, dar glasul îi era stins și doi bărbați, vânători ai Poienilor Abtam, săriseră deja pe lângă el, cu cuțitele ridicate. Mîinile mari și dezgolite se încheștară în aer, apoi căzură inerte. Trupul uniaș zăcea pe potecă. Acolo, în fostul centru al orașului, mai erau multe alte corpuri. Dintre toate zgomotele, acum se auzeau numai flăcările.

Selver deschise buzele și emise, răgușit, strigătul care încheia vînătoarea; cei de lângă el reluară semnalul mai tare și mai clar, într-un cor; le răspuseră alte voci, apropiate sau depărtate, în ceață, în duhoare și în bezna sfișiată de flăcări. În loc să-și conducă grupul în afara orașului, le făcu semn să plece, iar el păși pe terenul noroios dintre potecă și o clădire care arsesese și se prăbușise. Păși peste cadavrul unei femele yeomene și se aplecă deasupra unui trup prins sub o bîmă mare, pe jumătate carbonizată. Nu putea distinge trăsăturile minjite de noroi și fum.

Nu era drept; nu era necesar; nu trebuia să se fi uitat tocmai la acela dintre atîția morți. Nu trebuia să-l fi recunoscut în întuneric. Se ridică să-și urmeze grupul. Apoi se întoarse; chinuindu-se ridică birna de pe spatele lui Lyubov; îngenunche, strecurîndu-și o mîină sub capul greu, așa încît se părea că Lyubov stă mai comod, cu fața curățată de pămînt; și rămase acolo, nemișcat.

Nu dormise de patru zile, iar de și mai mult timp – nici nu știa de cînd – nu putuse visa. Acționase, vorbise, umblase, plănuiase zi și noapte, de cînd plecase din Broter, umat de discipolii săi din Cadast. Călătorise din oraș în oraș, vorbind cu oamenii pădurii, povestindu-le despre lucrul cel nou, trezindu-i din vis în lume, plănuiind atacul nocturn, vorbind, vorbind mereu și ascultîndu-i pe alții vorbind, niciodată în tăcere și niciodată singur. Ascultasera și veniseră după el, urmînd poteca cea nouă. Luaseră în palme focul de care se temeau: dobîndiseră stăpînire asupra visului rău și sloboziseră peste dușmanul lor de moarte de care le era frică. Totul se petrecuse așa cum prevăzuse el. Totul fusese distrus, așa cum spusese el. Culcușurile și cele mai multe din adăposturile yeomenilor erau acum arse sau dărîmate, amele lor furate sau stricate; iar femelele moarte. Focurile ardeau în noaptea tot mai întunecoasă și o umpleau de fum, Selver abia putea să mai vadă spre est, întrebîndu-se dacă se apropiau zorile. În genunchi, acolo, în noroi, printre cadavre, își spuse: Acesta este visul, visul cel rău. M-am gîndit să-l stăpînesc, dar mă stăpînește el pe mine. În vis, buzele lui Lyubov se mișcară ușor, atingîndu-i palma; Selver privi în jos și văzu ochii bărbatului deschizîndu-se. În orbitele lor strălucneau oliinda focurilor care mureau. După un timp, rosti numele lui Selver.

– De ce ai rămas aici, Lyubov? Ți-am spus să nu rămii noaptea asta în oraș, îi vorbi Selver cu asprime, în vis, de parcă ar fi fost furios pe el.

– Tu ești prizonierul? Întrebă încet Lyubov, fără să-și salte capul, dar cu un glas atît de normal încît, pentru o clipă, Selver știu că aceea nu era vremea visului, ci vremea vieții, noaptea pădurii. Sau eu sînt?

– Niciunul, amîndoi, de unde să știu? Toate mașinile și aparatele sînt arse. Toate femeile au murit. Pe bărbații care au vrut să fugă i-am lăsat în pace.

Le-am spus să nu-ți incendieze casa... cărțile nu vor păți nimic. Lyubov, de ce nu ești ca toți ceilalți?

– Sînt ca ei. Un om. Ca ei. Ca tine.

– Nu. Ești altfel...

– Sînt ca ei. Și tu ești la fel. Ascultă, Selver. Oprește-te.

Nu trebuie să continui, omorîndu-i pe ceilalți oameni. Trebuie să revii la... la rădăcinile tale.

– Visul cel rău va înceta cînd vor pleca ai tăi.

– Acum, rosti Lyubov încercînd să ridice capul, dar avea spinarea ruptă.

Îl privi și deschise gura ca să vorbească. Ochii îi lunecaseră și privi în celălalt timp, iar buzele îi rămaseră întredeschise tăcută. Răsuflarea îi șuiera puțin în gîtlee.

În depărtare, mai multe glasuri strigau numele lui Selver.

– Nu pot rămîne cu tine, Lyubov! spuse Selver plîngînd și, cînd nu primi nici un răspuns, se ridică și încercă să fugă. Dar în bezna visului putea merge numai foarte încet, ca unul care înaintează printr-o apă adîncă. Spiritul Frasinului umbla înaintea lui, mai înalt decît Lyubov, sau oricare alt yeomen, înalt cît un copac, fără să-și întoarcă spre el masca albă.

Mergînd, Selver se adresă lui Lyubov:

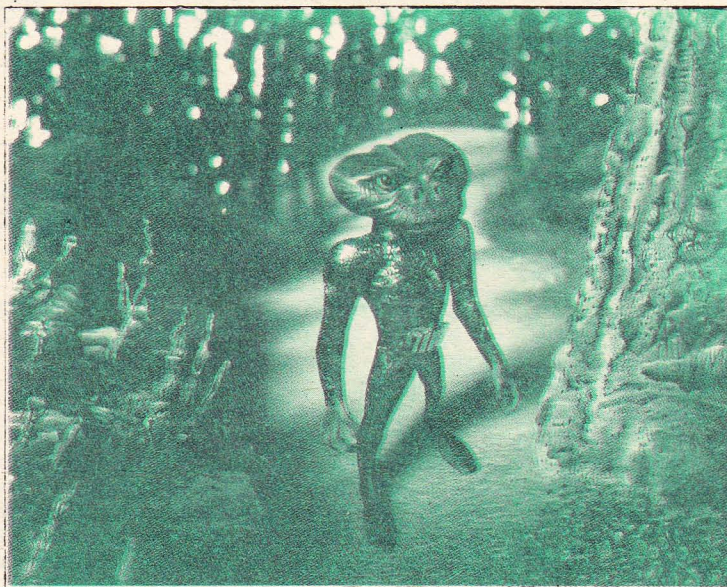
– Ne vom întoarce. Mă voi întoarce. Acum. Ne vom întoarce, acum, îți promit, Lyubov!

Dar prietenul lui cel blînd, cel care îi salvase viața și-i trădase visul, Lyubov, nu-i răspunse. Mergînd în noapte, undeva pe lângă Selver, nevăzut și tăcut precum moartea.

Un grup de oameni din Tuntar îl găsiră pe Selver rătăcind prin întuneric, plîngînd și vorbind de unul singur, strivit de visul lui; îl duseră cu ei înapoi, la Endtor.

Selver zăcu două zile și două nopți, neajutorat și nebun, în Culcușul înghebat, un cort pe malul rîului, în vreme ce Bătrînii îl îngrijeau. În tot acest timp, oamenii continuă să plece și să vină în Endtor, unii dintre ei întorcîndu-se în Ehsen, care purtase numele de Central, îngropîndu-și morții lor și pe ai străinilor: peste trei sute ai lor, mai mult de șapte sute din ceilalți. Cam cinci sute de yeomeni erau închiși în țărcurile creechilor care, rămase goale și izolate, nu fuseseră incendiate. Scăpaseră mult mai mulți; unii ajunseseră la taberele forestiere

din sud, care nu fuseseră atacate; cei care continuau să se ascundă și să rătăcească prin pădure sau în Ținuturile Tăiate, erau hăituiți. Unii erau omorîți, deoarece mulți dintre vînătorii tineri auziseră numai glasul lui Selver rostind: **Ucideți-vă**. Alții lăsaseră noaptea masacrului înapoi lor, ca pe un coșmar, visul rău trebuia înțeles, ca să nu se repete; iar ei, întîlnind un yeomen însetat și vlăguit, ascuns într-un tufiș, nu-l puteau omîri. În schimb îi putea omîri el. Existau și grupuri, de zece, douăzeci de yeomeni înarmați cu topoare de pădurari și cu pistoale – deși puține, mai aveau muniție; grupurile acestea erau urmărite, înconjurare apoi atacate, yeomeni legați și duși înapoi în Ehsen. În două-trei zile îi prinseseră pe toți, deoarece partea aceea din Sornol era plină de oameni ai pădurii, după știința vreunui nu se mai strînseseră atîția laolaltă, nici măcar jumătate, sau o ze-cime. Alții continuau să vină din orașe îndepărtate, sau din alte ținuturi, iar unii se întorceau acasă. Yeomenii capturați erau puși la un loc cu ceilalți, în țarc, deși locul era supraaglomerat iar colibele erau prea mici pentru ei. Li se dădea hrană



și apă de două ori pe zi, și erau păziți de două sute de vinători înarmați.

În după-amiaza care a urmat Noptii din Eshsen, dinspre est a apărut o navă aeriană, gata să aterizeze, țîșnind însă după aceea drept în sus, aido-ma unei păsări răpitoare care își scapă prada, dînd ocol aeroportului distrus, orașului fumegînd și Ținuturilor Țăiate. Reswan avusese grijă să arate radiourile și poate că tăcerea lor adusese nava din Kushil, sau din Rieshweil, unde erau trei orașele de yeomeni. Prizonierii din lagăr se repeziseră afară din barăci, zbierînd de cîte ori nava trecea pe deasupra lor. La una din treceri, aceasta lansase în Țăcuri un obiect atașat de o parașută mică; în cele din urmă, se îndepărtase și dispăruse în cer.

Pe Athshe mai rămăseseră acum patru asemenea nave aeriene, trei în Kushil și una în Rieshweil, toate de tipul cel mic, ce putea transporta patru oameni; în plus erau echipate cu mitraliere și aruncaătoare de flăcări, cîntărind de aceea greu în judecata lui Reswan și a celorlalți, în vreme ce Selver zăcea pierdut pentru ei, pășind pe drumurile criptice ale unui alt timp.

Se trezi în vremea lumii, după trei zile, slab, amețit, flămînd și tăcut. După ce se spălă în rîu și mîncă, îi ascultă pe Reswan, pe conducătoarea din Berre și pe ceilalți aleși să hotărască. Ei îi povestiră tot ce se întîmplase cît visase. După ce-i ascultă, îi privi și ei văzură zeul din el. În scriba și frica urmînd Noptii din Eshsen, unii începuseră să se îndoiască. Visele le erau tulburătoare și pline de sînge și foc; erau mereu înconjurați de necunoscuți, oamenii veneau din toate pădurile, cu sutele și cu miile, toți strînși laolaltă ca vulturii pe un leș, fără să se cunoască între ei; se părea că sosise sfîrșitul tuturor lucrurilor și că nimic nu avea să mai fie la fel, sau drept. În prezența lui Selver însă își reaminti că țelul; tulburarea li se potoli și așteptară să le vorbească.

— S-a terminat cu omorurile, începu el. Toată lumea trebuie să afle lucrul ăsta. Îi privi cu atenție; Va trebui să vorbesc cu cei din Țăcuri. Cine-i conduce?

— Curcanul, Talpă — lată, Ochi — umezi, răspunse Reswan.

— Curcanul e viu? Bine. Greda, ajută-mă să mă ridic, mi s-au înmuiat picioarele...

După ce se plimbă o vreme, pînă cînd se simți mai în puteri, porniră spre Eshsen, aflat la două ore de mers de Endtor.

Ajunși acolo, Reswan urcă o scară rezemată de zidul lagărului și strigă în dialectul stricat învățat de la pămînteni:

— Dong, vino la poartă, iute — iute!

Pe aleile dintre barăcile scunde din ciment cîțiva dintre yeomeni strigară și anuncară în el cu noroi. Se feră și așteptă.

Bătrînul colonel nu ieși, dar Gosse, poreclit de ei Ochi-umezi apără, șchiopătînd, dintr-o colibă și-i răspunse:

— Colonelul Dongh este bolnav; nu poate veni.

— Bolnav, ce fel?

— Intestinele, din cauza apei. Ce vreți?

— Vorbim, vorbim...

Lordul meu Zeu, spuse Reswan în graiul său, privind spre Selver, Curcanul se ascunde, vrei să vorbești cu Ochi-umezi?

— Bine.

— Arcașii, atenție la poartă!... La poartă, dom'le Gos-se, iute-iute!

Poarta se deschise doar atît cît să se strecoare Gosse.

Bărbatul rămase singur dincolo de zid și privi grupul condus de Selver.

Nu putea călca pe un picior, rănit în Noaptea din Eshsen. Purta o pijama ruptă, pătată de noroi și udă de ploaie. Părul sur îi atîna în jurul urechilor și pe frunte. De două ori mai înalt decît paznicii săi, se ținea drept și, cu toată mizeria lui, curajos și minios.

— Ce vreți?

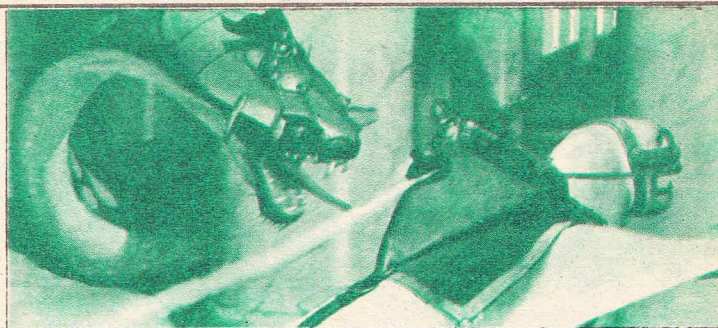
— Trebuie să vorbim, domnule Gosse, spuse Selver, care învățase engleza corectă de la Lyubov. Sînt Selver, din Frasinul din Eshreth. Sînt prietenul lui Lyubov.

— Da, te cunosc, Ce dorești?

— Vreau să se termine cu omorurile, dacă atît oamenii voștri cît și ai noștri își vor respecta promisiunile. Puteți fi liberi, dacă îi strîngeți pe toți oamenii din taberele forestiere din Somolul de Sud, Kushil și Rieshweil și veți sta cu toții aici. Puteți locui acolo unde pădurea este moartă și va-ți semănat recoltele. Țăitul copacilor trebuie să înceteze.

— Taberele n-au fost atacate? tresări Gosse.

— Nu.



Gosse nu răspunse nimic.

Selver îl vorbi și vorbi din nou.

— Cred că acum v-au rămas mai puțin de două mii de oameni pe planetă. Femeile au murit toate. În alte tabere mai există ame; puteți uide mulți dintre noi. Însă și noi avem arme de-ale voastre. Iar noi sîntem mai mulți decît puteți uide. Cred că știți asta și de aceea n-ați cerut să vi se trimită aruncaătoare de flăcări, ca să omorîți paznicii și să fugiți. N-ați fi rezolvat nimic; sîntem cu adevărat foarte mulți. Ar fi mai bine dacă ați fi de acord cu propunerea noastră: ați putea aștepta nestînjiniți sosirea uneia dintre navele mari, ca să părăsiți planeta. Cred că asta se va întîmpla peste vreo trei ani.

— Da, trei ani... De unde știți?

— Noi sclavii, avem urechi domnule Gosse.

În sfîrșit, Gosse îl privi cu atenție. Se uită apoi în altă parte și se foi, încercînd să-și menajeze piciorul. Îl privi din nou pe Selver, și iar îi ocoli căutătura.

— Am promis, deja, să nu facem nici-un rău alor voștri. De asta au fost trimiși acasă muncitorii. Degeaba însă, n-ați ascultat...

— Nu a fost promisiunea adresată nouă.

— Cum putem face o înțelegere, sau un tratat, cu niște oameni care n-au un guvern și nici o autoritate centrală?

— Nu știu. Nu sînt sigur că voi știți ce înseamnă o promisiune. Ultima a fost repede încălcată.

— Ce vrei să spui? De cine, cum?

— În Rieshweil, Noua Javă. Acum două săptămîni. Un oraș a fost incendiat, iar oamenii lui uciși de yeomenii din tabăra de acolo.

— Despre ce tot vorbești?

— Despre veștile pe care ni le-au adus mesagerii din Rieshweil. Este o minciună. Înainte de masacrul, am ținut permanent legătura radio cu Noua Javă. Nimeni n-au ucis acolo, sau în altă parte, băștinașii.

— Tu vorbești despre adevărul cunoscut vouă, rosti Selver, iar eu despre cel cunoscut de mine. S-ar putea să nu știi nimic de asasinările din Rieshweil; dar trebuie să accepți spusele mele. Repet totuși: promisiunea trebuie făcută împreună cu noi și trebuie respectată. Poate vrei să discuți despre lucrurile astea cu colonelul Dongh și cu ceilalți.

Gosse se îndreptă către poartă, apoi se întoarse, adresîndu-i-se cu

vocea lui groasă și răgușită:

— Cine ești tu, Selver? Tu ai... tu ai organizat atacul? Tu i-ai condus?

— Da.

— Atunci, tot sîngele este pe mîinile tale, făcu Gosse și adăugă cu o furie bruscă: Să știi că și sîngele lui Lyubov. „Prietenul” tău, Lyubov, este mort.

Selver nu înțelese expresia. Învățase ce era omorul, dar despre vinovăție nu știa mai nimic în afara numelui ei. Simți un fel de teamă atunci cînd privirea sa întîlni ochii palizi și acuzatori ai lui Gosse. În el se ridică o senzație asemănătoare cu o răceală de moarte. Încercă să și-o îndepărteze, închizînd pentru o clipă ochii.

(Va urma)

Traducere Mihai Dan PAVELESCU

Noapte adîncă la Vaya con Dios

– Dacă Dumnezeu a creat lumea în șapte zile, înseamnă că n-a avut nici pe departe timp să o termine, iar pe Astartée a lăsat-o în seama Prințului Întinericului, scriși Salvatore și își șterse cu mîneca sudoarea prelinsă pe sub cască. A trebuit să venim la capătul lumii, pentru a admira construcțiile astea părăginite.

– Nu huli, spuse încet de tot Madan, dar celălalt auzi și se opri, lăsînd rucsacul greu să-i alunece de pe umăr.

– Nu hulesc, șuieră. Adevărul hulește. Realitatea asta blestemată... Săpisti! lăsa să-i scape o înjurătură. Nu am fost merit să fiu pelerin. Poate că voi înțelegeți totul altfel.

Dincolo de limba ascunsă a dealului, zidurile groase și năruite se pierdeau în scoarța prăfoasă, aidoma unor rîme uriașe, uscate pe jumătate de soarele necruțător. În tumultul de veghe ardea flacăra vioaie a unui silur-felinar, mustăcînd în juru-i cercuri tremurătoare de fotoni.

– Comunitatea ne-a considerat cei mai buni fii ai ei. Misiunea noastră e nobilă! Abigail se răsucise pe jumătate și îl privea crunt. Îi făcu semn cu bărbia să ridice înapoi pe spate balotul metalizat.

„Ca niște păianjeni”, gândi Madan și îl ajută să-și fixeze cataramele. Stelele fîșiau umede, cățărindu-se tot mai sus pe bolta de catran. „Niște păianjeni pomiți către capătul unei pinze ce nu le aparține, pentru a da ochi cu Creatorul. Și pentru a afla ce păcat mai este de ispașit pe ciobul acesta de lume, pe coaja asta de Univers...”

Se găseau într-o lume stranie, bătrînul nu-i mințise, nici nu putea să-i mintă, descoperi Madan, în timp ce-și ridica propriul rucsac, era unul dintre cei Reveniți, unul dintre cei cărora de atunci le putrezea în fiecare clipă cenușa luminii sub pleoape. Și-l amintea, straniu de limpede, cum stătea aplecat, în spenuca ordinară, prost iluminată, deasupra automatului cu euforizant olfactiv, chinuindu-se să pomească dozatorul.

– Căutați o lume care s-ar putea să nu existe decît în închipuirile voastre de fanatici într-o ale credinței, rînjise cînd Abigail îl trăsese deoparte și-l lămurise ce voiau de la el.

– Nu lua în deșert numele Lui! se încrîncenase Abigail, strîngîndu-i umărul într-o menghină de fier. Tu... tu ai fost acolo. Te-ai întors. Stigmatul din privirte trădează, oricît ai ascunde. Spune, ce e acolo atît de cumplit, că...

Bătrînul își îndreptase spatele și îi privise orb. Da, da, îi privise orb, descoperi Madan potrivindu-și pașii după cei ai lui Salvatore. Crusta uscată a solului se sfărîma cu zgomot sub tălpi, iar picioarele se afundau cîțiva centimetri în pulberea ușoară. Se scoto-cise prin buzunare, scoase de pe fundul unui o imprimantă modulară și le desenase cu vîrfurile unuia ac o hartă stelară. Priveau și nu înțelegeau nimic.

– O singură poziție este importantă, mormăise bătrînul și se rezemase de dozator. Ea vă descifrează întregul traseu. V-o spun cu o singură condiție. Vreau să aflu cine v-a îndrumat la mine...

– Am promis... încercase Abigail să obțină o aminare.

Bătrînul ridicase imprimanta și făcuse gestul de a o azvîrli către unul din containerele – incineratoare, ce străjuiau de-a lungul pereților.

– Un iscarot, acum poți să ne explici, se grăbise Abigail să-i prindă încheietura mîinii.

– Astartée, rînjise bătrînul. Marele Nor al lui Magellan. Acolo se duc toți ratați, toate scursorile societăților Celor o Mie de Sori.

– Și tu te-ai dus, nu? îl întrebase cu dispreț nedisimulat Salvatore. Ce te-a mînat într-acolo, dacă nu credința?

Bătrînul își supsesse pentru o clipă buzele, apoi ridicase din umeri și se întoarse către dozator.

– Nu m-am întors, răspunse acru. Ceea ce mă îndoiește că o să fie și cazul vostru. E un lucru ce nu mai ține de religie. De credință.

Amintrile lui Madan înțepeniră și se topiră ca un fum, cînd Abigail se opri brusc, ridicînd mîna pentru a-i atenționa. Zidurile curgeau din înserare din ce în ce mai aproape. Crăpăturile se zăreau distinct și Madan nu mai fu așa de sigur că reprezintă numai scurgerea timpului de-a lungul spinării lor. Pe platforma de lingă tum, un străjer îi privea printr-un aparat binocular.

– Firul, îi atenționa căpitanul.

Firul roșu era acolo, suspendat în aer, la înălțimea pieptului unui om. Bătrînul le pomenise de el. De amenințarea de moarte, care pîndea imprevizibilă. Înghițiră în sec.

– E dincolo de logica noastră, spusese bătrînul. Nimeni nu știe care sînt criteriile care îi acceptă sau îi



ucide pe nechemați veniți să se purifice.

Apoi Abigail strigă, cît putea de clar, numele fiecăruia și locul de origine. „Și el strigă în pustiu, dar pustiiul nu-i răspunse” își aminti Madan cuvintele sfinte, dar nu îndrăzni să le rostească cu voce tare. Unda pîlpîi și se stinse. Străjerul coborî aparatul optic de la ochi și făcu un semn cu brațul. Porțile gemură îndelung și își crăpăra canaturile într-un zîmbet știrb.

*

Noaptea plutea adîncă și calmă peste uriașa vale. Vaya con Dios își dormea liniștea ultimului somn dinainte de Revederea de peste Un Million de Ani. Madan se ridicase într-un cot și privea în adîncul gropii cu jărătic, din care se înălțau în răstimpuri limbe galbene ale flăcărilor muribunde. Alături, Abigail dormea adînc, cu mîna dreaptă sub sacul de dormit, pe patul armei. Salvatore nu se întorse încă din recunoașterea ce o efectua de-a lungul malului fluviului.

În jurul vetrei vecine pîlpîiau în pacea odihnei trupurile gelatinoase, ca ale meduzelor, ale erlienilor, o sectă străveche, despre care auzise că ar dispune de uluitoare puteri mentale. La Vaya con Dios însă plutea deasupra tuturor Blestemul și nici un gînd de violență nu apuca să capete formă. Mult înspire dreapta între trei focuri albastre, dispuse în triunghi, vibrau în lumea visului tripezii bărboși din zona Cefeidelor, cu capul rezemat de micile sfere de

cristal, în interiorul căreia pulsa o cantitate de energie pură. Aproape de porți, în bătaia focurilor negre, misiile xifonji din Centaur își închideau și își desfăceau cu regularitate valvele de os ale carapacelor lucioase.

Abigali nu rostise vorbe mari: comunitatea se întrunise în umăr cu șase minute galactice și comunicase, după o dezbateră prelungită și furtunoasă, tuturor societăților ce formau Sistemul Celor O Mie de Sori că înțelepții terieni ai Credinței descifraseră misterul închis în actul sacral al Paștelui: Învieră era sinonimă cu Moartea și Crucificarea fusese de fapt înălțarea. Datul lumii fiind cel prezent, credința trebuia să se axeze nu pe așteptarea Revenirii, ci pe purificarea spirituală, care prin moarte te înalță la El.

Abigail nu mințise: Inchiziția îi desemnase pe ei, cei mai curați dintre Fii, să curețe Universul de iconoclaști și să diminueze puterea Prințului Întinericului. Iar el, Madan, cel mai umil dintre Fraji, se simțea cu adevărat mîndru de misiunea încredințată.

Un vreasc trozni și o mîna îl scutură ușor de umăr, sperîndu-l. Abigail sări în picioare, cu arma în mîna. Salvatore îl împinse în față pe bărbatul schiop, îmbrăcat în zdrențe.

– Spune că spectacolul începe înaintea de zori și că, pentru ceea ce dorim noi să facem ar trebui traversat noaptea. Mîine e prea multă înghesuială.

Abigail își băgă arma în toc și îl privi cu luare-aminte pe străin. Îi făcu semn lui Madan să zgîndăre focul.

– Ce te face să crezi că am dori să trecem în noaptea asta? întrebă încet.

Șchiopul rînji și-l lovi cu bățul pe spate pe Salvatore.

– Pentru că atunci el ar fi dormit aici, alături de voi și nu s-ar mai fi furișat pe lingă santinele. Poți avea încredere, de zeci de minute galactice îi ajut pe mulți să-și atingă visul.

Un erlian își răsuci trupul gelatinos cu fața în sus, împungînd aerul cu pseudopodele. Atmosfera se încărcă cu electricitate și aerul pîrîi, risipind scînteii albe.

– În regulă. Abigail îl privi întrebător pe Salvatore. Acesta clătină din cap de sus în jos, abia perceptibil. În regulă, repetă. Cît ne costă?

Șchiopul se ridică pe vîrfuri și-i șopti ceva la ureche. Căpitanul înghiți în sec, apoi oftă.

– De acord, dar după ce revenim la navă. Cu ce traversăm apa?

Șchiopul se înălță iar, sprijinindu-se în bățul noduros. Focul făcea să pocnească ultimele crengi, așa că Madan nu auzi nimic. Îi privi pe cei doi cu ochii mari, neînțelegători.

– E vorba de o minune, îi avertiză străinul, zîmbind piezîș. Ați fost avertizați, înainte de a sosi pe Astartée. Fiecare din cei de față (făcu un gest larg cu bățul) poartă cu el un talisman, care să-i permită accesul la Tainele Sacre. Dacă nu aveți, traversați fluviul în zadar.

Salvatore arătă cu bărbia către Madan.

– El este talismanul nostru. Și, apoi, nu e treaba ta. Te vom plăti pentru a ne trece dincolo, nu pentru a pune întrebări. Zău că îmi pare rău că nu am luat aerogelul, de pe navă.

– Aici nu funcționează nici un aparat produs de tehnica inteligentă voastră, îi privi disprețuitor celălalt. Și asta vi s-a spus, de aceea ați venit pe jos.

Madan își aminti de asta, în vreme ce se străcureau nezăniți pe lingă străjerul ce picotea în jîltul de pe platforma tumultului de veghe, către apele îndepărtate. Bătrînul îi sfătui să se echiizeze bine și să nu aibă încredere decît în forțele lor, iar Marele Inchizitor le binecuvîntase trupurile tari și mușchii oțeliți, stropindu-i cu apă sfințită.

– O altă Naștere, Învieră sau Revenirea, nu va mai exista! le spusese, în timp ce le întindea mîna spre a fi sărutat inelul cu ghiul sfînt. Noi deținem Adevărul și misiunea voastră este să faceți așa încît să-l răspîndim de-a lungul și de-a latul Galaxiei. Nu avem nevoie de minuni sau de icoane.

Barca ieși de sub unde, plescînd ușor. Așteptară cîteva minute pînă cînd șchiopul goli apa

din ea cu un vas adânc, pe care-l ascunse sub o tufă. Urcară, încărcînd mai întii bagajele. Deasupra, fluviul de catran al cerului își căra către apus spuma stelelor îndepărtate. Visele răpăiră pe fața apei. În spate, felinarul - silur se stîngea în tăcere. Înaintau repede, urmărindu-l prin întuneric pe barcagiu. Acesta își mișcă brațele cu putere, pendulînd înainte și înapoi, rișchiînd cu piciorul mai scurt lemnul de pe fundul bărcii.

Brusc, o greutate de plumb le strivi mădulele de lemnul curbat. Madan tresări, înghiți în sec și încercă să vorbească, dar fălcile refuzară să se desceșteze. Salvatore alunecă primul în genunchi și se cocîrî peste copastie. Cu un teribil efort de voință (Madan văzu fruntea îmbrăbonindu-i-se de sudoare), Abigail reuși să miște buzele, într-o întrebare aproape mută.

— Blestemul fluviului, murmură șchiopul, sprijinindu-și corpul de visle. Cel ce v-a îndrumat încoace nu v-a pomenit nimic?

Abigail clătîna din cap. În ochi îi luceau liminițe stranii. Salvatore vomă, improșcînd apa cu salivă albă.

— Fluviul cere sufletul unuia dintre voi. Pe-al celui mai slab.

Salvatore își răsuci încet fruntea către ei. Madan înghiți în sec și începu să tremure. Apăsarea sporea din ce în ce mai mult. Șuvițe subțiri de sînge pomite din nări le umeziră buzele. Abigail făcu un semn abia deslușit din bărbie și Madan avu impresia că flăcările din pupile i se transformaseră în focuri incendiare. O pasăre albă își dni din dreapta, țîpînd ascuțit. Apoi se auzi plesnetul sec al apei, barca se clătîna de cîteva ori și, cînd reuși să desfacă pleoapele, Salvatore dispăruse.

Cele două luni gemene se ridicară aproape vertical din spatele colinelor îndepărtate. De parcă ar fi așteptat numai răsăritul lor, greutatea dispăru fără veste, permițîndu-le să se miște din nou liber.

— Salvatore... începu Madan, cu voce tremurătoare.

— Blestemul s-a sfîrșit! se răsti căpitanul către barcagiu. Nu crezi că ar fi cazul să pui mîna pe visle și să...

Tăcu brusc. Se răsuci și-l privi alb pe Madan. Noaptea făcea văltăuci în jurul lor și barca aluneca la vale, luată de firul ulei al curentului. Barcagiul dispăruse. Unia tremurătoare a celuialt țărîm se închea tot mai aproape.

— Fluviul l-a vrut pe Salvatore, spuse rar Abigail și Madan nu știu dacă auzise sau numai i se păru-se. Pe Salvatore și pe luntraș.

Trecu pe bancheta din față și apucă vislele. Cîteva minute mai tîrziu, botul bărcii încăleacă pe o limbă de nisip. Sănră în apă pînă la genunchi și încărcară rucsacii în spate. Pe cel al lui Salvatore îl împărțiră între ei. Tuburile cu neoplasm atîrnau extrem de greu, cu toată protecția asigurată de scuturile antigraitaționale.

Pășeau cu grijă, tăcuți, pe sub coroanele pitice ale copacilor cu flori albe, ce răspîndeau un violent gaz toxic pe toată perioada evoluției celor doi sateliți. Căștile îi protejau, dar îi făceau să nu mai poată fi atenți la pericolele drumului. Deasupra, prin spărțurile dese ale frunzișului, stelele sclipeau lichefiat, împungîndu-le retinele cu degetele reci ale veșniciei.

Treptat, terenul prinse să urce, apoi pantele deveniră tot mai abrupte, pentru ca, în cele din urmă, să fie obligați să se cațere din stîncă în stîncă, gata în permanență să aluneca pe piatra acoperită cu rouă. Într-un tîrziu, Madan oftă, cuprins de un tremur mărunț, pe care nu și-l putea opri:

— Să ne oprim! Numai o clipă, te rog, căpitane! Îmi dau sufletul...

Cuvintele trecură ca o șoaptă, se loviră de peretele din față și reveniră ca un vaier. Abigail se sprijini de un trunchi, răsufînd din greu.

— Ce este?

— Nu mai pot! se plînsu celălalt, mărunțindu-și

cuvintele.

— Dincolo de creastă e cirul. Nu avem voie să ne oprim tocmai acum! Lunile se pregătesc să apună; peste aproape un ceas, se va înălța Astartee. Icoana nu se ivește decît pentru cele cîteva clipe care trec între stingerea stelelor și răsăritul soarelui. Dacă o pierdem acum, o vom pierde mereu. A doua oară, fluviul va mai cere o viață. Să mergem!

Madan înghiți în sec și porni ascultător, în spatele căpitanului. Către vîrf, vegetația devenea din ce în ce mai deasă. Tufele de mărăcini creșteau viguroase, obligîndu-i la ochiuri neașteptate. Și, fără veste, totul se sfîrși. Urcușul se reteză, lăsînd privirile să alerge către cupa de smoală a lacului vulcanic. Madan realiză înfiorat că nici o stea nu sclipea în undele nedintite.

Se apucară să monteze cu rapiditate instalația, în apropierea unei stînci, cu o formă vag umană. După aproape o jumătate de oră, cupa lansatorului de neoplasmă se înclină către lac, în așteptarea comenzilor. La o sută de metri mai departe, Abigail instală singur un destabilizator de materie. Acela ar fi trebuit să fie punctul de lucru al lui Salvatore, ghici Madan și se ghemui de tot în scaunul de plastic al operatorului. În mod ciudat, căpitanul răsuci gura radiantului către drumul pe care veniseră ei.

Cînd pregătirile preliminare se încheiară, Abigail se întoarse la lansator și se așeză direct pe iarba umedă. Își aprinse un trabuc, pe jumătate fumut, pe care-l scoase dintr-un buzunar cu capac al salopetei.

— Mai avem de așteptat cîteva minute, îl liniști el pe Madan, care-l privea cu ochi rotunzi din scaunul cu sprijitoare de brațe. Foarte cînd ne vom încheia misiunea și vom reveni în Sistem. După toată oboseala asta, Sfîntul Părinte și Marele Inchizitor ne vor acorda un binemeritat concediu. Mi-ar place să ajung pe Vega, rise el scurt. Se spune că au niște stațiuni maritime formidabile. Oceane portocalii și verzi... Ai de unde alege, pentru plăcerea optică.

Lunile se prăvăleau cu iuțală către întunericul din spatele crestei. Deși nu vedea nimic, Madan bănuia în depărtare alte creste, alte păduri... Un miros aspru de iarbă strivită sub tălpi se ridica din toate părțile, făcîndu-l să saliveze.

— De ce trebuie să distrugem icoana? șopti, ferindu-și privirile. Nu face nici un rău. Pelerinii nu fac nici un rău. Nimeni nu face nici un rău. Atunci de ce trebuie să ne deplasăm mereu de la un capăt la celălalt al Galaxiei pentru a distruge.

Abigail se aplecă înainte, privindu-l lung. Slobozi un nor de fum, apoi scoase tacticos trabucul din gură, îl stîns, răsucindu-i vîrfu pe tocul cizmei și îl vîrî la loc, în buzunarul cu capac.

— Tu ești un sâman cu duhul, Madan. Unul dintre cei Prafeciti. Pentru asta ai fost selecționat dintre miile de voluntari ca să participi la astfel de misiuni. Numai cei Prafeciti sînt curățî spiritual și pot să curețe lumea de Păcat. Dar nu poți să înțelegi multe lucruri, din păcate.

Clătîna din cap și oftă.

— Sau din fericire, cine știe? Degeaba ți-aș explica acum că factorul numit credință, cel care ține în chingile-i de fier Sistemul Celor O Mie de Sorî, rezistă datorită așteptării și speranței. Că icoanele, de orice fel ar fi, ca și profeții și așa-ziii Mîntuitori, ce răsăr mereu pe cîte o planetă uitată de Dumnezeu, nu fac altceva decît să altereze religia. Noi sîntem cei ce fac curățenie în acest organism, mereu pe cale de a se îmbolnăvi. N-ai înțeles nimic, nu-i așa?

Madan dădu din cap speriat și se zgribuli în interiorul salopetei ternice.

Exact atunci aerul plesni ca o pînză sfîșiată brusc și mirosul de iarbă strivită deveni insuportabil. O alarmă sonoră își pomi țistuitul în interiorul bordului lansatorului. Întunericul păli cu repeziune și lacul, pînă atunci ca de smoală, se lumină pe dedesubt, crescîndu-și trupul acvatic în lujere de energie vericală.

— Începe! urlă căpitanul, pentru a acoperi vuietul

din jur. Să nu te miști de pe scaun, auzi? Să nu te miști de acolo!

Valuri de lumină albă le invadau chipurile și lui Madan i se năzări că vede dincolo de chipul brăzdat de o cicatrice prelungă, trăsăturile lui Salvatore. Dar nu mai apucă să-i spună. Deasupra lacului, lujerele incandescente prinseră să se contopească într-o pată strălucitoare, care se lățea și se îngroșa cu fiecare clipă. Cerul era o rană vinată, purulentă. Scînteii uriașe, albe, plesneau cînd și cînd împrejurul bulgărelui inform de energie și își risipeau cioburile pe suprafața iluminată a lacului.

— Cuplează lansatoarele! urlă slab și îndepărtat căpitanul. Senzorii roșii...

Aerul vibra și trozneau asurzitor, de parcă asistai la o furtună înfiorătoare. Nu adia însă nici un vînt și nici temperatura nu se modificase în mod sesizabil. Ascultător, Madan întinse mîna către cei trei senzori ce clipeau cu intermitență. Nu mai apucă însă să-i atingă: din pasta învolburată de energie crescuseră dintr-o dată, o formă umană, care-și răsuci mîinile împrejurul unei cruci imense, de culoare violetă. Pe fruntea înaltă, ardea o coroană neagră de spini. Madan închiți în sec și își retrase degetele. Abigail înjură și răsuci țeava destabilizatorului către lac.

— E o icoană, dobitocele! O icoană! trebuie s-o distrugem! Numai tu poți s-o faci! Ai mai făcut-o de atîtea ori... Senzorii!

Atunci cerul apără în toată splendoarea lui, înflorindu-și constelațiile stranii. Și Madan văzu cu uluire cum stelele se mișcă încet către crucea bolții, într-un ghem nemaivăzut, ce-și trimite fluxul de raze exact în inima cirului. Capul crucificatului se ridică, primind în orbitele goale torentul de fotoni.

— Un lius stelar, gemu Madan și se încovrigă în scaun. Doamne, nu e o icoană, e chiar El, Mîntuitorul! Cine pe cine cheamă, căpitane? Cine pe cine distruge?

Amă lui Abigail își scuipă energia purtătoare de haos către vinzoleala din crater. Și ochii lui Madan văzură cu uluire cum minuseră energia se curbează prin aer și revine la locul de emisie, coagulînd stropi mari de văzduh. În locul căpitanului rămase o pastă neagră, ce se strecură printre crăpăturile stîncii.

Surgerea timpului se accelera. Pămîntul prinse să se clatine sub picioare. Bezna exploda tot mai adîncă de jur-împrejur, iar Cosmosul urla, la rîndu-i, din toate galaxiile, încercînd să acopere galopul nebun al gîndurilor lui Madan. Spațiul prinse să se fisureze brusc: liniile zigzagate ale crăpăturilor se întinseră cu repeziune în toate direcțiile. Cu ultimele puteri, Madan se ridică din scaun și o luă la goană pe povîrșitul muntelui. Văzduhul suiera înfuriat, năpustindu-se prin crăpături. Cu mîna înfiptă în beregată, Madan continua să se prăbușească spre inima îndepărtată a fluviului. La marginea tufșurilor, îl aștepta șchiopul. Se opri gîfînd, cu ochii holbați. Vuietul de cascadă rămăsese undeva în urmă. Lumea avea înfățișare normală. Cîteva păsări albe visleau impasibil în imensitatea bolții. Dinspre malul apei creștea un zvon de glasuri.

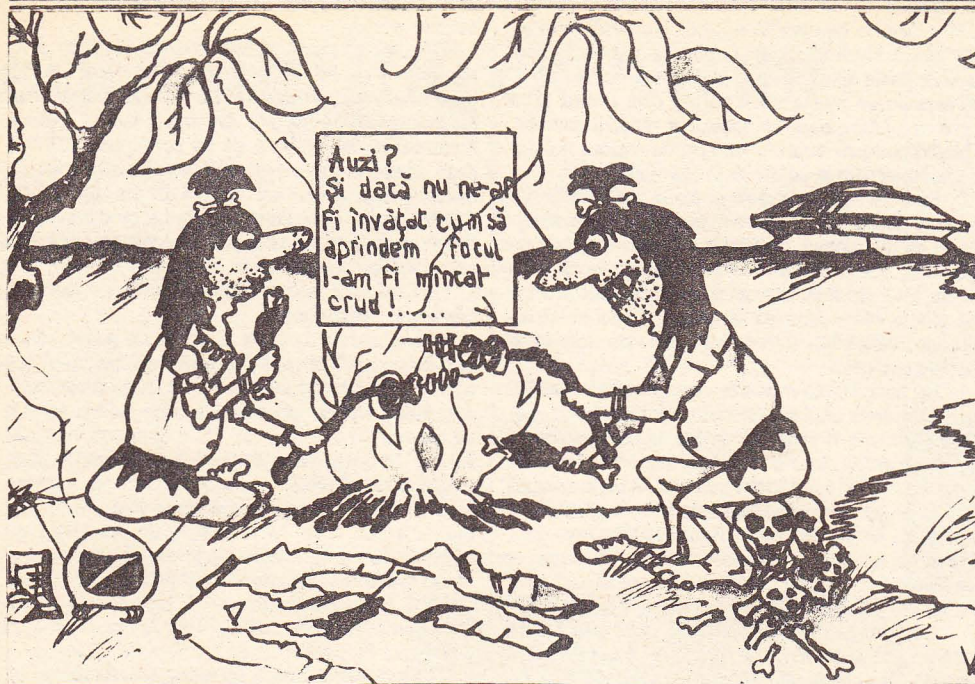
— E-n regulă, acum. Șchiopul îl atînsu pe umăr. Nu mai tremura. Nu se va mai întîmpla nimic. Pentru o mie de ani, aici nu va mai apare nici o icoană. În noaptea aceasta adîncă, la Vaya con Dios s-a petrecut ultima zvircolire. Cînd ultimul somn se va destrăma, coconul fotonic se va rupe definitiv și Mîntuitorul se va întoarce. Ești un Prafecit, nu-i așa? Cenușa luminii ți arde sub pleoape. Numai ei au dreptul să vadă înfrîmuri din chinul Reinviirii.

Madan închise ochii și gemu fără de voie. Omul din față se îl înfricoșă. Își aminti de Salvatore. Apoi de Abigail...

— Ți-e frică, îl ghici înfrimul. Sînt prietenul tău. Numele meu este Levi. Te vei duce în lumea ta și vei profeți minunea Reinviirii. Veai trăi alt timp cît vei vorbi despre ea. Să mergem, prietene, te ajut să treci fluviul și te conduc către nava ta.

Dincolo de desigurile de mărăcini, răsărea Astartee, punînd paleta de argint pe apele vinete.

Alina POPOV



Florin Grofu – Premiul I Giurgiu

Joel năvălise în sufragerie, trîntind ușa!

– Poftă bună!
– În sfîrșit, te-ai îndurat să sosești! De cite ori ți-am spus să fi la timp la masă?

– O să încerc să fiu mai punctual... Astăzi am aflat niște lucruri foarte interesante! Abia aștept să vi le povestesc!

– Numai să nu fie iar niște grozăvii! Ai căpătat obiceiul de a povesti niște lucruri în timpul mesei... Parcă ți-ar face plăcere să ne strici pofta de mîncare!

Joel se așeză pe pat și se întinse, căutînd o poziție cît mai comodă.

– Astăzi am avut curs de istorie a medicinei. Zice-se că, pe vremuri, unii strămoși ai noștri, grecii și romanii, obișnuiau și ei să prînzească stînd întinși în pat...

– Mi se pare normal, îl întrerupse tatăl.

– Da, dar după aceea au căpătat obiceiul să prînzească stînd pe scaun.

– Mă rog, se poate și așa, dar e incomod, iar organismul e solicitat prea mult. Să stai o oră două, pe scaun, nemișcat... E mai sănătos să stai întins, să te relaxezi...

– Profesorul spunea că stăteau pe scaun tocmai ca să ajute organismul. Știi, pe vremea aceea oamenii obișnuiau să consume hrană solidă...

– Joel, se supără mama, iar începi cu poveștile tale groaznice! Cum să consume hrană solidă?

– O băgau în gură.

– Nu mai vorbi prostii! Gura e pentru respirat, pentru vorbit...

– Și pentru sărutat, chicoti Mădeline.

– De ce în gură și nu în nas? Dacă tot voiau să-și obtureze căile respiratorii...

– Pentru că aveau în gură niște excrescențe osoase, cu care măcinau hrana și o transformau într-o pastă. Care apoi era împinsă de niște mușchi printr-un fel de tub, pînă în abdomen...

Joel, devii scribos! Te rog să încetezi! Ce să caute hrana în abdomen?

– Acolo stătea pînă cînd era asimilată în sînge. Iar resturile, ceea ce nu se putea asimila, era eliminat...

De data asta se supără tatăl:

– Miine o să vorbesc cu decanul! Ce-s porcăriile astea? Excrescențele osoase în gură, tuburi în abdomen... Unde să fi avut loc? Uită-te și tu la un om oarecare. Unde să fi avut loc tuburile alea în abdomenul atît de redus al omului? Știm cu toții, încă din școala primară, că abdomenul conține ficatul, rinichii și încă cîteva glande care purifică sîngele. De unde ai inventat toate porcăriile astea?

Joel înji, satisfăcut:

Prînz în familie

– Nu te enerva, tată, n-ai auzit încă totul. Deși, oamenii foloseau hrană solidă. Și din ce crezi că era alcătuită hrana aceea? Din bucăți de carne de animale. Din fructe sau tulpini de plante...

– Joel, poate n-ai înțeles tu bine... Încercă să-l oprească mama.

– Am înțeles foarte bine, și asta-i adevărul. Strămoșii noștri erau, pur și simplu, niște animale! Iar profesorul spunea că resturile neasimilate aveau un miros insuportabil! Și că oamenii aveau mari probleme cu eliminarea gunoaielor rămase de la prepararea hranei și a celor rămase după asimilare... Trăiau într-un mediu înfiorător.

– Doamne, Joel, se indignă. Și asta găsești tu potrivit să ne povestești la masă?

– Bine, zise tatăl pe un ton decis. În regulă. Așa a fost, cum spui tu. Atunci cum se face că oamenii sînt așa cum sînt?

– N-a fost de loc simplu. De fapt, totul a pornit de la medici, care au observat că majoritatea bolilor proveneau de la modul de alimentare. De multe ori, hrana era infectată...

– Nici nu era de mirare, îl aprobă Mădeline.

– Pe urmă, oricît s-ar fi străduit, hrana nu putea fi preparată științific, respectînd necesitățile fiecărui organism... Închipuți-vă că, atunci cînd stătea la masă, așa, ca noi, toți se hrăneau cu același lucru!

– Asta-i o aberație, se supără iar tatăl. Fiecare organism are alte cerințe. După vîrstă, efort, condiții de muncă... Unul are nevoie de fier, altul de calciu... Cum să se hrănească toți la fel?

– Sigur că-i o aberație, dar așa era. Se hrăneau cu lucruri care făceau rău organismului. De aceea, speranța de viață era foarte redusă. Sub o sută de ani.

– Exagerezi, Joel! Imposibil!

– Asta-i adevărul, tată, am văzut statistici! Pînă cînd i-a venit cuiva ideea, pornind de la unele procedee folosite în medicină... Scopul hrănirii este ca să ajungă în sînge substanțele necesare supraviețuirii organismului. De ce trebuia ca aceste substanțe să ajungă în sînge pe o cale atît de oco-lită? De ce trebuiau folosite în alimentație substanțe primare, și nu în forma în care le folosește organismul?

– Chiar! De ce?

– Probabil că oamenii, în perioada primitivă, nu știau să pregătească acele substanțe, nu știau să le injecteze în sînge... Însă, în momentul în care a apărut

ideea, s-a trecut imediat la aplicarea ei. S-au făcut modificări genetice, eliminîndu-se organele inutile, au apărut mufele pentru cuplarea aparatelor de hrănire la sistemul

sangvin...

– Adică vrei să spui că oamenii nu au fost întotdeauna așa cum sînt acum?

– Păi ce vă explic de o jumătate de oră?

– Și după ce au văzut ce bine e, au acceptat cu toți noul mod de hrănire...

– Pe naiba! Au fost războaie îndelungate, noi oameni erau considerați monștri... Unii nu voiau să renunțe la vechiul fel de hrană, care le bicia simțurile animale... De fapt, spunea profesorul, trecerea la noul mod de viață a fost din motive economice. Populația globului era prea numeroasă pentru resursele de hrană clasice. Vă dați seama că, de fapt, cea mai mare parte a hranei se arunca. Hrana sintetică era mai ieftină, mai sănătoasă... Așa zisii monștri trăiau mai mult, nu erau atacați de atîtea boli... Încetul cu încetul, și-au impus punctul de vedere. Iar acum, pămîntul face față întregii cereri de alimente și de energie. Calculatoarele casnice pregătesc hrana pentru fiecare membru al familiei, după necesități și după prescripții medicale... Hrană sănătoasă, verificată din punct de vedere sanitar...

– Și, ca în orice basm, totul se termină cu bine, rîse Mădeline.

– Da' ce, crezi că v-am spus un basm? Știi că pe vremuri oamenii se războiau din cauza lucrurilor pe care le mîncau?

– Cred și eu, dacă nu era suficientă hrană...

– Nu din cauza asta, ci pentru că unora li se părea că alții mînîncă lucruri scîrboase, interzise de divinitate.

– Toți mîncau lucruri scîrboase. Și acum, gata, termină cu prostiile și lasă-mă să-mi thnească hrana!

Tăcură cu toții, rămînînd relaxați, în timp ce din recipientele ermetice de pe masă, perfuziile se scurgeau încet în vasele sanguine...

Apoi tăcerea a fost întreruptă de un oftat satisfăcut al mamei:

– Nu știu de ce, dar parcă nimic nu se compară cu un prînz în familie... E atît de bine... E frumos și la restaurant, sau în vizită, dar nu poți avea încredere în calculatorul casnic al altora așa cum ai în cel care-ți pregătește hrana zi de zi... Îmi place atît de mult să fim cu toți împreună, liniștiți, să ne simțim bine...

Liviu RADU

Scopul NU scuză mijloacele

Cei ce au reușit să ruleze programul prezentat în numărul 25 al revistei noastre au putut remarca câtă bătaie de cap îți poate da o banală ecuație de gradul doi. Și asta într-o perioadă istorică în care o formulă cu adevrat importantă se scrie pe un top de hîrtie. Se poate spune încă o dată că lucrurile importante și de regulă cele mai dificile, cele care se rezolvă la sfîrșit, deși par lucruri de început, sînt lucruri SIMPLE.

Dar să revenim la celebra parabolă. (În sens matematic – ce ți-e și cu limba asta cu atîtea sensuri și șarade. De exemplu: momînt, sau altfel scris mor-mînt, (adică mint că mor – credință ce o moștenim de la daci) sau albastru, adică astrul ALB – vezi despre cei cu singe albastru ce puneau accent pe dezvoltarea spirituală în credința că vor atinge ALBastrul).

Să ne imaginăm că avem un teritoriu cu o suprafață finită, capabil să întrețină viața unui număr limitat de indivizi dintr-o specie oarecare. Să spunem că valoric această populație nu poate depăși numărul P_{max} , valoare la care hrana, energia în general, nu mai este suficientă pentru a asigura perpetuarea acelei populații. Să considerăm că, la un moment dat notat cu n , coexistă P_n indivizi capabili să se dezvolte și să se reproducă. În acest context, numărul indivizilor va deveni la momentul imediat următor – P_{n+1} (după un an, o lună, o zi dependent de specia discutată, altfel spus după un tact, după o „cuanță” de timp). Studiul evoluției populației în acel teritoriu limitat energetic este o problemă deosebită, mai ales în contextul în care populația globului pare să explodeze numeric pe o planetă cu resurse limitate. Să notăm cu X_n raportul dintre p_n și P_n și să încercăm să determinăm legea de creștere numerică a populației. Ipoteza de lucru pe care o facem spune: creșterea relativă a populației este proporțională cu disponibilitatea față de resursele energetice, adică înmulțirea este favorizată cînd p_n mult mai mic de P_n și blocată cînd s-a atins numărul maxim de indivizi ce pot coexista la momentul n . Exprimată matematic această ipoteză se poate scrie astfel:

$$\frac{X_{n+1} - X_n}{X_n} = (1 - X_n)$$

sau astfel:

$$X_{n+1} = X_n + k \cdot X_n \cdot (1 - X_n)$$

Surprinzător! pentru cei ce au reținut forma de scriere a ecuației scenariului de tranziție la haos prin bifurcații succesive și mai ales proprietățile de variație ale termenului X_{n+1} față de X_n , prezentată în numerele trecute, căci am ajuns la o aplicație cu implicații deosebite pentru fiecare din noi. Viața pare să nu fie o evoluție lină spre un echilibru platonice, ci o alternanță între perioade calme și înfloritoare întrerupte de explozii demografice și crize, în care ceea ce se regaleză, sau mai bine zis se autoreglează, este numărul de indivizi. Dacă o populație ar înțelege semnificația profundă a ecuației de mai sus și mai ales ar identifica parametrul de control al sistemului, acel K , ar avea poate șansa să supraviețuiască fără catastrofe o perioadă suficient de lungă pentru a forma o civilizație. Dacă nu, evoluția ei va fi în permanență marcată de convulsii de natură aparent diferită: foamete, dezechilibru ecologic al teritoriului, războaie, epidemii și alte forme de autoreglare numerică a populației. Dar pentru a înțelege acest lucru trebuie o pregătire spirituală adecvată. Trebuie ca școala să imprime tînărului dorința de pătrundere a profundimilor lumii în care trăiește, iar societatea să întărească prin adoptarea unei scăări de valori universale, utilitatea celor ce au reușit, prin efort individual să atingă etapele perfecționării. Dar aceasta este posibil doar dacă profesorii au trăit ei înșiși revelația. Cum ar putea însușii un copil, un profesor blazat, care nu mai crede în nimic și care numără anii pînă la pensie. Și ce să facă „un copil minune” într-o societate în care valoarea este doar capacitatea de a te adapta, strecura, îndoi, deforma... pentru a supraviețui. Dar oare cine este Societatea? Cine este în spatele manipulării ecuațiilor de mai sus? Să fie o manipulare cultă sau ocultă? Sau amîndouă la un loc?

Nu cred că un filosof al Greciei Antice ar rezista o zi măcar în atmosfera de arbitrar specifică societății contemporane și asta nu este o afirmație cu referințe la un teritoriu anume ci oriunde pe planetă unde a pătruns civilizația. Dar poate că forțat să reziste de către însăși mama Natură ar concluziona că omul secolului XX este o adevărată fabrică de motivații în total opoziție cu idealul lumii sale care spera să genereze Omul Adevăratul Absolut (oare chiar să fi dispărut din sufletul omului dorința de a ridica capul la cer?). Această idee este bine conturată de Anton Dumitriu în cartea sa

Retrospective din care îmi permit să citez: „Există ceva vigciat în această lume. Cauza acestei evidente dezagregări spirituale poate fi considerată confuzia și absența principiilor. Actele indivizilor ca și ale societății nu sînt dominate de principii directe. Explicăm actele noastre prin motive și valori particulare. Nu mai este ideea cea care justifică actul, ci actul justifică ideea. Mecanismul lumii s-a întors. Explicația, și cu aceasta motivarea unui lucru, se face integrînd lucru într-o idee generală, deja admisă.

Justificînd activitatea sa prin idei particulare, găsite ad-hoc, filosofia lumii moderne răstoarnă problema pusă de filosofia tradițională (considerată a fi a lumii antice și în special a vechilor greci); nu mai este vorba de a arăta că o acțiune se integrează într-un sistem de idei și este compatibilă cu el, ci de a găsi idei particulare care să explice o anumită acitivitate: actul precede principiului.

Deoarece se pot găsi idei particulare care să sprijine accidental orice activitate, „aceasta s-a dezlănțuit orb”, tocmai pentru că nu este stăpînită de principii

Omul de azi este stăpînit de o preocupare demonică de „a face” și aceasta cu orice preț și în absența oricăror principii. Concluzia este dorită, căutăată și se impune prin premise artificiale sau particulare.”

Mulți spun azi: scopul scuză mijloacele!

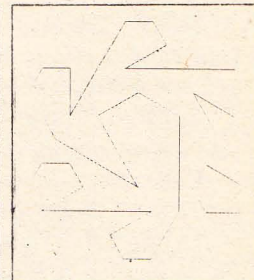
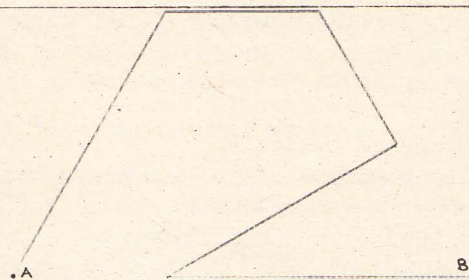
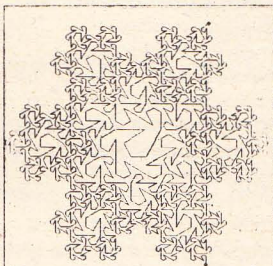
Că această situație are implicații catastrofale în evoluția umanității, rezultă din studiile referitoare la teona generală a sistemelor ierarhizate, cu autoorganizare și care au o largă aplicabilitate la modelarea evoluției prin învățare a structurilor neuronale și în particular a individului uman. Astfel un ansamblu de lanțuri cauzale $A \rightarrow B \rightarrow C \dots \rightarrow F$ determinat de repetarea unor condiții de mediu pot conduce la formarea de invarianți „fenotipici” sau „genotipici” care se pot conserva în structura substanțial - radiantă a sistemului.

Deci procesul de transformare (evoluție) a individului și speciei în general este asociat cu reflectarea repetată a interacțiunilor generatoare de invarianți și cu fixarea lor. Un „model bun” va fi treptat multiplicat prin aspirația indivi-duală la scara întregului sistem la fel ca și un „model rău”. Astfel, SCHRODINGER în cartea sa „Ce este viața și spirit și materie” atrage atenția asupra pericolului grav ce amenință umanitatea: „cred că mecanizarea și „stupidizarea” crescîndă a majorității proceselor industriale atrage după sine pericolul serios al degenerării generale a organismului inteligenței noastre. Cu cît șansele de reușită în viață ale muncitorului apatic, indiferent, se apropie de cele ale muncitorului inteligent, prin reprimarea îndemînării specifice meșteșugului și răspîndirea muncii plictisitoare la bandă rulantă, cu atît mai inutile vor deveni creierul lui, privirea ascuțită, minile îndemînatice. Într-adevăr, omul neinteligent, care prin firea sa găsește că este mai ușor să se supună muncii plictisitoare, fără finalitate și necontrolată de principii, va fi favorizat probabil că lui îi va fi mai ușor să prospere, să se impună și să capte urmași. Rezultatul poate lua forma unei selecții negative în ceea ce privește talentele și vocația.”

În speranța că duritatea exprimărilor de mai sus v-a făcut să meditați cîteva momente asupra implicațiilor celor afirmate asupra vieții dumne-

voastră și a celor dragi din jur, mai ales că afirmațiile aparțin unor personaje recunoscute ca valori și pot fi considerate cel puțin în această etapă ca referențiale. Vă las să faceți în continuare singuri, conexiunile dintre scenariul Feigenbaum, ordine și haos, evoluția populațiilor și rolul feed-back-ului în toate aceste concepte și procese.

P.S. Să vă arăt „sămînța” și prima iterare din tema propusă mai demult. Puteți determina acum legea de repetare?





Mihail Grănescu Serialul

Acțiunea narațiunii se petrece în două planuri paralele: **Cei-de-Jos**, cîteva triburi de sălbatici din epoca pietrei șlefuite tîrzii și începutul epocii bronzului, ființe barbare, angrenate într-un război cu substraturi religioase extrem de complexe și greu de înțeles astăzi în afara cadrului magic demult apus despre care nu au răzbit pînă la noi decît vagi referințe obscure

prin filtrul surselor incerte și parțiale care au reușit să treacă peste hiatusul cenzurii unui mediu monastic extrem de circumspect cu orice nu se încadra strict în șabloanele de necontestat ale Cărilor Sfinte.

Dar cînd luptele acestea lăsau combatanților scurte răgazuri să-și ridice ochii spre cer – cerul nu era așa cum îl vedem noi astăzi, ci o cupolă uriașă pe care se proiectau imaginile **Celor-de-Sus**.

„Asta se întîmpla înainte ca bolta să se îndepărteze de pămînt” – precizau bătrînii.

Pe atunci, toți Vedeau – și toți care aveau ochi să vadă, vedeau - același lucru: Spectacolul.

Cînd **Cei-de-Jos**, sătui de sîngele încăierărilor, se lăsau pe spate, renunțînd la cele ale lumii - puteau urmări Emisiunea.

Era ceva formidabil, cosmic, în relief, cu planuri expuse holografic în basoreliefuri pluristratificate modelate în aburul volatil și suav colorat al înalturilor. Personaje stranii, desprinse de contextul epocii, executau acțiuni complexe, uneori complet de neînțeles pentru barbarii războinici. Era un spectacol formidabil, în serial, alcătuit din scene în culori pastelate, amplificat de racourci-urile ecranului aceleia special care era chiar cerul planetei – un serial cu personaje episodice, ușor de recunoscut, care se implicau, sau poate își îndeplineau acțiunile cu faptele și mișcările ample ale **Celor-de-Jos**.

Era ca un fel de oglindă gigantică în cer, sau reprezentau un model de urmat? Nu se știe.

Prin ce „noroc” locatarii acelei epoci a planetei au avut șansa de a participa la un asemenea spectacol unic? Ce preț plăteau pentru accesul la Simfonia Siderală a acelei Universități fără egal în istorie?

Unii pretind că pentru **acest spectacol** ei renunțaseră chiar la Paradis.

Și apoi, dintr-o dată, a venit Pedeapsa lui: „nu Vă voi mai face semn pe cer, căci sînteți un neam tare de cerbice – nu veți mai avea de la Mine alt semn decît semnul lui Iona!”

Spectacolul lua sfîrșit.

Începea marea orbecăială a realității.

Dar cine, și în ce scop realizase Emisiunea aceea fără egal? Și de unde? Și prin ce mijloace tehnice?

O, spectatori năuci ai unor vremi năuce, studenți chiulangii! La ce fleacuri și mărunțișuri v-au stat ochii! Pe cer, deasupra voastră, Cineva transmitea Omenirii poate cele mai mari taine ale Cunoașterii, la îndemînă, pentru toată

lumea. Ce ați înțeles voi din ele? Nu ați simțit nevoia să consemnați ceea ce vedeți fiindcă vi se părea că veți avea, că toți vor avea, întotdeauna, acces la acea „distracție” vi se părea vouă „ieftină”. Și astfel, pînă la noi nu a răzbit decît „raportul” uluitor al unui bard orb. Ceilalți spectatori și-au pierdut timpul cu îmbrînceli și alergături anoste după mărunțișuri cotidiene – în războaie fanfaronade sau în somnolență neatență. În aula universitară a Divinității au ajuns cei mai puțin dotați și leneși elevi ai Istoriei – poate rudele potențailor unui alt ev, puși mai degrabă pe zgoande și hîrjoană decît pe învățătură.

Cînd „scara la cer” s-a rupt, sub bolta deșartă oamenii au trăit dezastrul trezirii din visul unei opere-de-artă cît lumea. Holograma mirifică s-a împrăștiat în nori confuzi printre care scintiliau prelung și amenințător descărcările trăsnetelor și fulgerelor.

O legendă pretinde că Nababul care plătise cu marea lui Moștenire biletul la spectacol pentru întreaga omenire, a dat faliment, și că visul cel frumos al Epocii-de-Aur s-a prăbușit ca faldurile ce învelesc o statuie, la inaugurare, lăsînd despuiate ciolanele goale ale ruinelor neterminate, ca noi, ale unui ev jumătate.

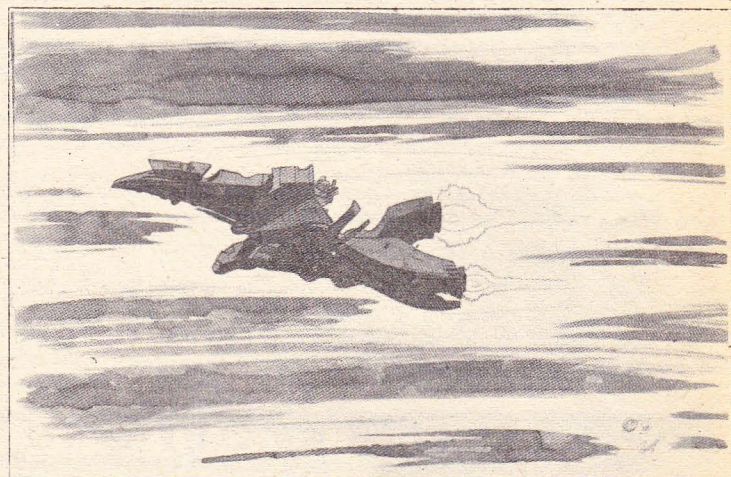
Alte istorii vorbesc despre defectarea Marelui Far al proiectorului acelui film straniu, de dincolo de lumi, adresat Istoriei, cînd sălbaticii năvăliseră, ajungînd pînă în „cabina de proiecție”.

Prin unii autori se vorbește chiar despre moartea **Celor-de-Sus**.

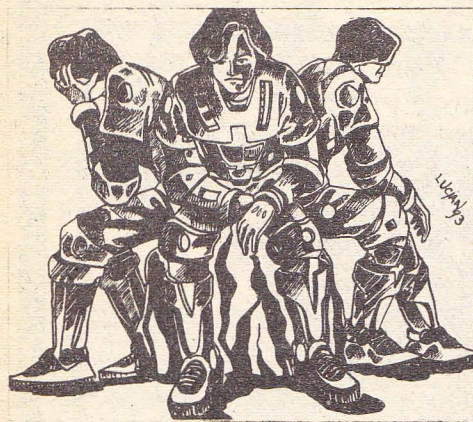
Dar toate acestea sînt numai presupuneri, explicațiile propuse de naivitatea unor minți rudimentare încercînd să-și explice un fenomen cosmic. Fiindcă, totuși, din cînd în cînd, în momente tainice, poate doar pentru cei aleși, Bolta se deschide iar în frînturi-de-bilet de o inestimabilă valoare, dezvăluind imagini colosale, de nebănuț, de nedescris.

Unii pretind că, din pricină că legile lumii acesteia sînt strîmbe, Divinitatea face dreptate, oferindu-și darurile după alte criterii decît aprecierile pîrtinitoare ale oamenilor.

Și undeva, foarte departe și foarte sus, sau, poate, cine știe, în vreun loc sălbatic și necercetat, sau în adînc, „mașinăria” Marelui Proiector, emițătorul cosmic, mai funcționează. Și serialul continuă. O poveste tainică și tulburătoare, pentru perceperea și înțelegerea căreia doar noi nu mai avem ochi să o vedem, și comprehendăm.



Țara tuturor posibilităților



Little Washington se află la câteva mile de autostradă, dincolo de riu. E un orașel uitat de civilizație ca atât de multe altele, încât nici nu merită descris. Ar fi totuși ceva care-l deosebește de celelalte, dar îți trebuie ori baftă ori timp ca să-i descoperi particularitatea. Miercurea se golește de bărbați. Cobori dimineața în stradă, în singura

stradă existentă, și nu vezi decât două femei grăbindu-se spre casă. Te gîndești la început că o fi zi de țîrg, că s-au adunat la club sau că pur și simplu miercurea nu ies din casă. Nu! Degeaba bați puținele localuri publice. Frizeria, cîrciuma și clubul sînt închise. În zadar ciocăni la cele câteva uși cunoscute. Nu-s de găsit bărbații. Femeile te privesc ciudat și-ți răspund politicos că ar fi mai bine să revii a doua zi.

Te întorci atunci în camera de hotel, îți umpli un pahar cu whisky și cuburi de gheață și te așezi în fața ferestrei deschise. Nu te gîndești la nimic. Lenevești pur și simplu, moleșit de căldura care tinde să devină caniculă. Și deodată, pe neașteptate, auzi mai multe focuri de armă. Destul de aproape. Tresari. Mîna zvîcnește și citeva picături de whisky sar pe perdea. Alte focuri. Încerci să te convingi că n-ai nici un motiv de îngrijorare, doar împrejurimile colcăie de vinat. Nu reușești. Senzația că ceva nu-i în regulă persistă. Poate din cauza șușotelilor din seara precedentă care încetau brusc la apropierea ta. Poate coșmarul de peste noapte-i de vină. Sau poate privirile iscoditoare aruncate pe ascuns de recepționeră cînd ai urcat în cameră.

Înhați pușca de vînătoare, încălți cizmele, îndesi pălăria pe cap și te avîinți pe scări în stradă. Auzi din spate vocea unei femei care încearcă să te rețină cu o copilărie. Pașii tăi sînt singurul zgomot care tulbură liniștea orașului. Zărești cu coada ochiului citeva perdele mișcîndu-se. Pătrunzi în pădure. Nu faci nici douăzeci de metri și o nouă serie de împușcături te ajută să te orientezi. Mărești pasul, deși o clipă îți fulgeră prin minte că n-ai ce căuta acolo și că toată povestea asta s-ar putea termina prost. Ajungi în apropierea unui luminii și ceea ce vezi îți îngheață sîngele în vene. Bărbații, așezați în arc de cerc, cu armele îndreptate undeva, în fața lor. La început nu vezi ținta, dar încordîndu-ți privirea observi, sau mai degrabă ghicești, un dreptunghi cam cît o ușă normală. O perdea rară de ceață, doar cu foarte puțin mai densă decât aerul, dar precis delimitată. Și tocmai cînd te gîndești (pentru a cîta oară?) că ai fost un cretin refuzînd propunerea lui Winifred de a-ți petrece concediul la vila ei din Florida, în dreptunghi se petrece ceva. O siluetă lăptoasă ia naștere pur și simplu prin creșterea densității particulelor, căpătînd formă cu fiecare clipă care trece.

Salva de împușcături îți bubuie în urechi. Silueta se chircește ca o coală de hîrtie cuprinsă de foc și dispare. Apoi începe nebunia. În dreptunghiul de ceață deslușești mai întîi o colcăială nemaipomenită, de parcă ar fi acolo un stol de păsări acoperit de o folie de plastic, apoi siluete prind să se materializeze instantaneu. Una după alta, într-un ritm infernal. Sute, poate mii. Bărbații trag, trag, fără încetare, dar nu fac față. Cîteva umbre transformîndu-se în timpul alergării în oameni, se pierd în pădure. Un individ gras, cu chelie, îmbrăcat într-un costum gri, se repede spre tine vîslind grotesc cu brațele. Te zărește doar cînd ajunge la cîțiva pași, încremenește privindu-te cu ochi bulbucați, de animal hăituit, apoi citînd cine știe ce pe chipul tău, se pierde printre copaci, uimitor de repede pentru volumul său. Nu înțelegeți nimic sau mai exact refuzi să înțelegeți monstruoșitatea și ai vrea să urli,

poate că o și faci.

Cînd îți recapeți cunoștința e liniște, e pustiu și soarele coboară după dealuri. Te ridici obosit și te întrebi dacă nu cumva a fost doar un coșmar idiot. Speri asta din toată inima.

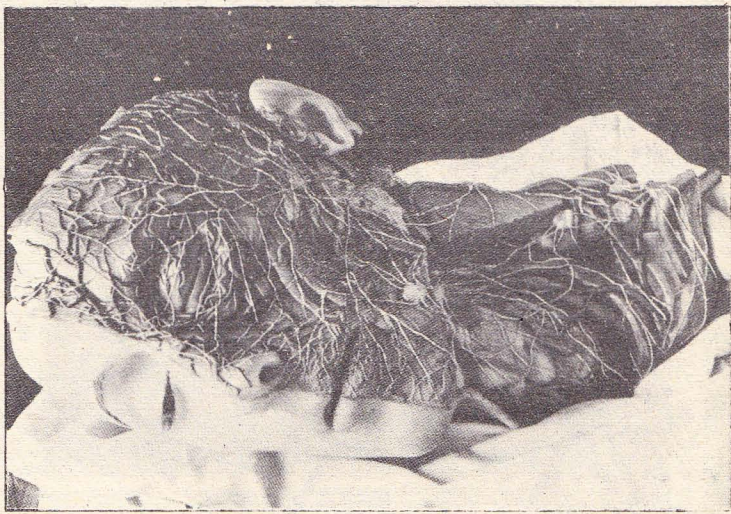
Ajungi la hotel aproape de miezul nopții, deși probabil că n-ai mers mai mult de o milă. Încerci să te strecoți spre camera ta fără zgomot și chiar reușești, dar degeaba răsufli ușurat, trei bărbați te așteaptă așezați în fotolii. Îl recunoști pe unul dintre ei. L-ai mai văzut zilele trecute. E primarul. Începe să vorbească fără să se ridice, fără să-ți dea răgazul de a te așeza. Te simți ca un inculpat în fața procurorului. Îți spune că ar fi foarte bine dacă ai uita tot ce s-a întîmplat în pădure, te amenință chiar și citești în ochii celorlalți doi că nu glumește. Apoi primarul se mai înmoaie puțin văzînd în ce stare ești, sau poate că-și dă seama că nu prezinți nici un pericol pentru ei, și-ți povestește ceea ce tu intuisei de la bun început, dar refuzasei să crezi. De șase luni, în fiecare miercuri, „nălucile” năvălesc prin „poartă” și ei încearcă să le oprească. Reverendul lea- spus că-i mîna diavolului și că-n felul ăsta își plătesc păcatele, dar ei s-au convins că adevărul e altul. Au reușit să pună mîna pe unul din năvălitorii ăștia și Bob, care a lucrat ani de zile la o închisoare din New York a stors tot ce se putea de la el. Cică vin dintr-un univers paralel, ce-o mai fi însemnînd și asta, în care viața nu-i deloc ușoară, așa că cei mai curajoși și cei urmăriți și cei care nu mai au nimic de pierdut asaltează „poarta” asta descoperită de curînd, cu speranța că aici o pot lua de la capăt.

Destui din Little Washington au sînge indian în vene, și chiar dacă n-ar avea, oricum știu cum a fost treaba cu coloniștii veniți din toată lumea în America și cu pieile roșii găsite aici. Or ei n-au de gînd să se lase deposezați de „paralelii” ăștia, chiar dacă sînt și ei oameni ca toți oamenii. Așa că trebuie să împuște cît mai mulți, pe toți dacă ar putea. Și înțelegi că trebuie să taci dacă nu vrei să le împărtășești soarta. Tu dai din cap că da, și-e foarte clar ba chiar văzînd mîna dreaptă a unuia dintre cei doi alunecînd încet spre cureaua pantalonilor, juri că o să fii mai tăcut decît un mormînt.

După că rămii singur îți faci în grabă bagajele și vrei să pleci dar îți dai seama că n-ai cu ce, și într-un tîrziu adormi chinuit pe fotoliu. Dimineața te trezești tulbure, dar n-ai uitat nimic. Înhați valizele și te repezi la gară. Nimeni nu te oprește. Prinzi trenul de opt treizeci. De pe peron te privesc cei trei, fără să spună nimic.

Ajuns la New York te îmbeți și te întîlnești cu Winifred și faci dezlănțuit dragoste cu ea, încît îți spune rîzînd că nu te credea atât de dotat și uiți totul. Nu te prefaci că uiți, ci chiar uiți. Dacă cineva te-ar întreba ce-ai făcut în concediu, ai răspunde cu mîna pe inimă că ai petrecut două săptămîni magnifice în Florida, la vila logodnicei tale.

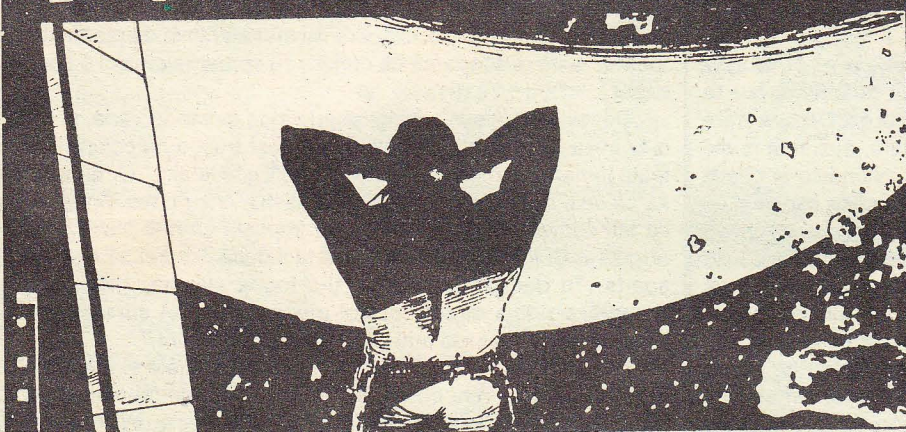
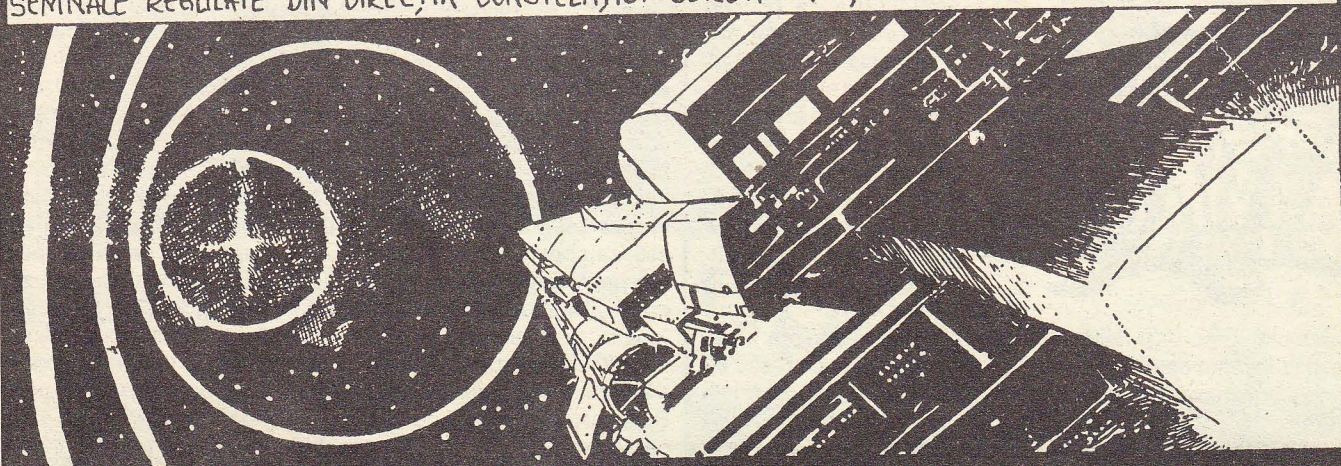
Dănuț IVĂNESCU



MUTANT

Scenariul și desene Constantin JURCUȚ

CINCI ANI DE LA EVADAREA DIN HOLOCAUSTUL NUCLEAR ASTRONAVA PĂMÎNTEANĂ RECEPȚIONĂ SEMNALE REGULATE DIN DIRECȚIA CONSTELAȚIEI BERENICEI ȘI SE ÎNDREPTĂ SPRE ACEASTA.



DUPĂ ALTE CINCI LUNI ASTRONAVA PĂTRUNSE ÎN CÎMPUL DE ATRACȚIE AL PLANETEI EMITĂTOARE.

